

Re gen sen

Årgang 115, 2022

Regensen
Årgang 115, 2022

Udgivet af:
Regensiansamfundet
www.regensiansamfundet.dk

Redigeret af:
Line Aarup-Jensen
Oliver Sande
Simon Langkjær
Rikke Lagersted-Olsen

Grafisk formgivning af:
Simone Gliese

Tryk:
Frederiksberg Bogtrykkeri

Teksten er sat med Juli Sans

Regensen

Regensianersamfundets medlemsblad Årgang 115, 2022

Fra formand, bestyrelse og redaktion

Redaktionens bemærkninger, s. 2

Formandens beretning, s. 6

Indkaldelse til generalforsamling, s. 8

Årets gang og faste indlæg

Sommermusikken – vi sang for det meste og de fleste, s. 9

Regensens Business Network – Bitcoins og fremtidens arbejdsliv, s. 12

Klokkerberetning ... fra det 333. klokkerat, efteråret 2021, s. 14

Klokkerberetning ... fra det 334. klokkerat, foråret 2022, s. 17

Klokkervise, s. 19

Lindetale 2022, s. 20

Provsten hilser portneren. Provstens tale til Lindefrokosten d. 14. maj 2022, s. 25

Vin på Regensen anno 2022, s. 29

Regensens 400-årsjubilæum, s. 33

Foreninger og Regensliv

Forskrift til præsentation af lokumslyrik, s. 40

Lykkens lokumslyrik #7 februar 2021, s. 42

Lykkens lokumslyrik #10 maj 2021, s. 45

111 bevingede år – Uglens jubilæumsfejring, s. 48

Love fra Pip, s. 56

Nyt fra Lindens vogtere, s. 58

Hof, s. 60

Shoeforståelse, s. 62

Slædehundredes manifest, s. 64

Sorte huller set på Regensens tag, s. 66

Redaktionens bemærkninger

Af Rikke Garfield Lagersted-Olsen (2006-2011, Skrap),
Simon Langkjær (2013-2016, Gamle) Line Aarup-Jensen
(2021- , Gamle) og Oliver Sande (2020- , Gamle)

Bedst som coronapandemiens tag begyndte at slappes, og flokimmuniteten for alvor indfandt sig i det tidlige forår, dukkede nye globale kriser frem i form af krig, energikrise og inflation. Kriserne har nok sat sine spor i mange af os, men ser man på fremtiden med regenshistoriske briller, så er der heldigvis noget at glæde sig til. For der er et stort 400-årsjubilæum i vente, og med dette blad – det 115. nummer af Regensen – kan man blandt andet forvisse sig om alle jubilæumsforberedelserne. Kan du, kære læser, ikke vente længere, så kommer her et redaktionelt fif om at springe indholdsfortegnelsen over og gå direkte til artiklen "Regensens 400-årsjubilæum". Her kan du orientere dig om alle de spændende aktiviteter, der er i støbeskeen til Regensens jubilæum i 2023. Har du imidlertid tålmodigheden i behold, så kommer her en gennemgang af alle de andre spændende artikler, der venter dig i dette blad.

Traditionen tro indeholder bladets første del en gennemgang af de faste indslag fra årets gang. Denne afdeling indledes med en beretning fra Musikdirektionen, som i år har gjort et ihærdigt forsøg på at udvide ikke blot mængden af sange til festerne, men også sangrepertoiret ud fra en forhåbning om, at Regensen bliver bedre til at synge nye og flere sange. De almindelige festsange er blevet suppleret af begivenheder som forårskoncert og morgensang samt en meget vellykket fremførelse af Lindekantaten med solister fra de to indflytterhold.

I Regensens Business Network har der været fuldt blus på aktiviteterne, som i år har budt på to vellykkede arrangementer. Det første arrangement blev holdt hos Merkur Andelskasse, hvor fremtidens arbejdsliv blev tematiseret og gennemdiskuteret, og vi hørte om ledelse i en værdiledet andelskasse og om fremtidens kontorindretning hos Novozymes. Camilla Kring sluttede aftenen af med at præsentere sin nye bog *Find din døgnrytme og få overskud i hverdagen*. Andet arrangement blev holdt hos Kammeradvokaten, og til dette sommerarrangement var bitcoins og kryptovaluta temaerne, som blev belyst fra forskellige vinkler.

På Regensen blev der allerede i år taget hul på jubilæumsfejringerne, idet både portnerboligen og portnerparret havde jubilæum. Den nuværende portnerbolig blev taget i brug for første gang i 1847, og boligen har således kunnet fejre 175-årsjubilæum i 2022. Portnerparret kunne ydermere tilføje et sølvbryllup til jubilæ-

Admimiddag. Foto. Anne Holst Padkjær

umsfejringerne, og vi i redaktionen vil gerne benytte os af lejligheden til at ønske dem et stort tillykke. Alle disse festligheder kan man læse meget mere om i både provste- og lindetalen.

Fejningsstafetten bliver fluks givet videre til vinmanden, som i sin beretning kan fortælle, at den ydmyge vinbonde er kommet på Regensens finanslov og efter flere års liv i skyggen, kan denne embedsperson nu træde ind på de bonede gulve i fuld belysning. Radikale beslutninger blev der også taget på vinens vegne, idet gamle planter er blevet revet op med rode og erstattet med nye – øjensynligt levedygtige – sorter i Regensens gård.

I bladets anden afdeling "Foreninger og regensliv" åbnes ballet, så at sige, med en disciplin, som regensianere i mange år har excelleret i: nemlig den latrinære genre, lokumslyrik. Der er gennem tiden blevet skrevet meget af den slags skidt (hvis I forstår), men alt gammelt møg kan jo fornys. Selv lorten skal her pudses og besynses. Og nu da et par levende alumner på Lykkens gang har følt trang (og måske inspirationen) til at presse en håndfuld digte af brun karat, så skal de naturligvis medtages i dette lige så profane blad.

2022 var året, hvor Uglen med et års forskydning kunne samle gamle og nulevende Ugler til 111-årsjubilæumsfejring. En fejring, som ud over fællesskabet blev startskuddet til udformningen af et helt nyt foreningssanghæfte, hvor nye sange i opdaterede eller lettere omskrevne versioner blev integreret med nye melodier. At Regensens foreninger lever i bedste velgående, får man et indtryk af i indslagene "Love fra Pip" og "Hof". Det er dog ikke kun de samme gamle travere, der byder sig til. Nye foreninger og metaforeninger opstår til stadighed, hvilket artiklerne "Shoe-forståelse" og "Slædehundredenes manifest" er gode eksempler på.

Dette nummer af medlemsbladet rundes af med Albert Sneppens betragtninger over det mystiske sorte hul, som blev observeret en nat over Regensens tag, og på kanten af det sorte hul kan man se et helt præcist satellitagtigt billede af hele Regensen. Artiklens forfatter kan heldigvis slutte sin tekst af med de for læserne beroligende ord: "... det sorte hul over Kasernen er en yderst ufarlig nabo og skal blot ses som en lokal uendelighed i vores univers."

Som det sidste vil medlemsbladets to seniorer, Rikke og Simon, hermed benytte lejligheden til at skrive deres svanesang som redaktører. Det har været en utrolig fornøjelig og berigende rejse at være redaktører for dette fine blad – og en gave og et privilegium at være i kontakt med og bindeled for det pulserende liv, der udspiller sig både uden og inden for Regensens mure og mellem døde og levende.

Spa i porten. Foto. Morten Stig

Formandens beretning

Af Mathias Esmann (2011-2014, Konvencio)

Hvem er godt orienteret om, hvad der skete i København i 1622, i Paris i 1888, i Houston i 1968 eller i Vedbæk hos det danske fodboldlandshold i 1991? Næppe mange, ville være mit beskedne bud. Men samtidig kan vi jo alle ræsonnere, at begivenheder som verdensudstillinger og månelandinger ikke opstår ud af det blå, men nødvendigvis har en forhistorie med mange grumme overvejelser og grundig forberedelse. Okay, måske er EM-triumfen i 1992 en undtagelse, som vist må tilskrives mere held end omhyggelighed, mere en appelsin i turbanen end en nøje planlagt høst.

I Regensianersamfundet og Regensens jubilæumsudvalg har vi været fast besluttet på ikke at forlade os på håbet om, at der ville blive kastet appelsiner i grams. Således er 2022 året, hvor vi har været travlt beskæftiget med at forberede Regensens 400-årsjubilæum i 2023. Sidste år havde vi en masse store planer og sad flere aftener og forfattede ansøgninger til ud på de små timer. Lykkeligvis er der siden kommet generøs fondsstøtte som svar på alle vores henvendelser, og alle vores planer kan derfor realiseres. Derudover har Kollegiesamvirket og de levende regensianere afsat midler til at sikre et mindeværdigt jubilæum, der vil skrive året 2023 ind i alle fremtidige fremstillinger af Regensens historie med flammeskrift. I denne udgave af *Regensen* løfter vi sløret for forberedelserne, og det er vist ikke for meget sagt, at I godt kan glæde jer.

Her skal allerede nu lyde en stor tak til Regensens provst, som har lavet et herkulesarbejde med at korrespondere med de forskellige fonde og interessenter og sørge for, at projekterne er tilrettelagt til alles tilfredshed. I Regensianersamfundet har vi tidligere udtrykt vores taknemlighed for det utrættelige arbejde, han lægger for Regensen og Kollegiesamvirket, som rækker langt ud over enhver rimelig forventning til en fuldtidsansat professor, og nu kan vi blot fryde os over, at virkelysten også sikrer kollegiet og det københavnske studenterliv et mageløst jubelår.

Året har desuden budt på endnu en succesrig udgave af Regensen Business Network om *Fremtidens Arbejdsliv*, atter en stor tak skal rettes til vores direktør for Regensen Business Network. Derimod må vi med skam melde, at det ikke er lykkedes at arrangere en sommerudflugt i år. Vores planer faldt igennem på grund af sygdom i bestyrelsen.

Vi håber på jeres forståelse for dette traditionsbrud, og vi glæder os over, at vi får rig lejlighed til at se hinanden i 2023.

God læselyst, og vel mødt til generalforsamling og samtlige jubilæumsaktiviteter!

EM 2022 i Bjørnegrotten. Foto: Olivia Dahl Nielsen

Indvielse af denkmål til spidslønnen i Bjørnegrotten.
Foto: Anne Holst Padkjær

Indkaldelse til Regensianersamfundets generalforsamling 2022

Kære regensianere

Regensianersamfundets bestyrelse indkalder hermed til årets generalforsamling på Regensen fredag den 25. november 2022.

På bestyrelsens vegne.

Foreløbig dagsorden: Regensianersamfundets generalforsamling fredag d. 25. november 2022

Foreløbig dagsorden for Regensianersamfundets generalforsamling (punkter modtages gerne):

1. Godkendelse af dagsorden, valg af referent og dirigent
2. Formandens beretning
3. Kommunitetsrådets beretning
4. Fremlæggelse af årsregnskab og revisorer forholder sig hertil
5. Valg:
 - a) af formand, kasserer og bestyrelse
 - b) af kuratorer til Kommunitetet
 - c) af redaktør af medlemsbladet
 - d) af musikdirektør
 - e) af direktør for Regensens Business Network
 - f) af kældermester
 - g) af elektronisk forbindelsesofficer
 - h) af jubilæumsdirektør
 - i) af revisorer
6. Eventuelt

Sommermusikken – vi sang for det meste og de fleste

Af Celeste Borchorst Faurschou (2020-, Skrap), skrevet på vegne af hele musikdirektionen (Alberte Skriver, André Toft Jensen, Morten Stig, Celeste Borchorst Faurschou)

Denne musikdirektion (herefter omtalt som Musikken, red.) takker af efter et alsidigt semester, hvor vi har fået musikken sat i spil på Regensen på alle de måder, vi drømte om, da vi samlede os efter GF. Ud over at sørge for, at de rigtige sange blev sunget på de rigtige tidspunkter til festerne (på nær én enkelt gang, hvor en ellers velmenende regensianer fik motiveret Kuns Jensen alt, alt for tidligt, hvilket resulterede i en dobbelt afsyngning af sangen) har Musikken også blidt, men bestemt presset Regensen ud i nogle (for nogen) lidt ukendte ender af sangbogen. Desuden har Musikken i år udvidet rammerne for, hvor mange sange regensianerne kan forestille sig at synge på sådan en festaften. Ikke alle var entydigt positivt stemte over for denne ekstra belastning af stemmebåndet. Undertegnede husker blandt andet, efter hin underskønne Lindefrokost at være blevet bebrejdet, at ingen havde nået at snakke sammen til den fest. Denne musikdirektør tog dog ikke den slags udbrud tungt, vi spillede frejdigt videre og fortsatte med at motivere et, i vores optik, passende antal sange.

Musikken har i år haft mulighed for at trække på venner til akkompagnementsopgaven, og tak for det! Vi har således kunne stille med et veritabelt blæserband, ærespianister og marimbaspillende gæsteoptrædere. Også i den henseende har Musikken både givet og fyldt sin plads ud, så at sige.

Desuden har Musikken arrangeret begivenheder af forskelligartet karakter i løbet af semesteret. Vi har naturligvis afholdt den årlige forårskoncert, som blev vel-signet med solskin og mange fremmødte. Programmet var alsidigt, talentfuldt og kreativt. Men derudover har vi afholdt en morgensang, hvor vi fik anledning til at synge et par mindre velafprøvede sange fra bogen, og en fredagsbar, hvor vi ikke sang overhovedet og bare drak sangria.

I denne kavalkade af begivenheder må vi bestemt ikke glemme sommermusikens altoverskyggende højdepunkt: Lindekantaten. Igen i år, stadig lige fantastisk og utroligt, blev Lindekantaten afsunget med stort engagement, gnist og gejst. Årets solister var hentet fra både efterårets og forårets indflytterhold, og hvor de

strålede. Lindeballets musikprogram bød også på en nyskrevet lejlighedssang – indflytterens sang – fra bunditdigteren Mikkel Hertz' hånd. Bragende applaus fulgte. Denne musikdirektør håber i sit stille sind på flere af den slags bidrag, så Regensen får lært at synge endnu mere.

Forårskoncert. Foto: Celeste Faurischou

Forårskoncert. Foto: Olivia Nedergaard

Forårskoncert Foto: Celeste Faurschou

Forårskoncert.
Foto: Celeste Faurschou

Lindekantaten. Foto: Line Aarup-Jensen

Lindekantaten.
Foto: Line Aarup-Jensen

Regensens Business Network – Bitcoins og fremtidens arbejdsliv

Af Elize Langeland Dimare (1994-1998, Conventet)

Regensen Business Network har nu rundet sine første 5 år, og det har vist sig at være et både levedygtigt og relevant supplement til Regensianersamfundets andre tilbud. Det er stedet, hvor både levende og døde mødes for at tale om det arbejdsliv, der foregår lige nu og her, og hvor vi giver mulighed for, at ny viden og spændende cases kan komme på bordet. Slåbrok for de døde, krydret med netværksmuligheder. What's not to like?

Sommeren var nærmest lige forbi, da vi samledes hos Kammeradvokaten i deres nye smukke lokaler med regensianer Henrik Nedergaard Thomsen som vært. Temaet var bitcoins og det tema blev belyst både fra den juridiske, den praktiske og den sikkerhedsmæssige side. Regensianer Fredrik Grothe, der er medstifter af kryptobanken Januar, forklarede alt om både bitcoins og kryptovaluta, så der ikke var et øje tørt, og hans kollega gjorde alle vores fordomme om sikkerhed og svindelnumre til skamme. Bliv klogere på, hvad de laver hos Januar på www.januar.com

"...både bitcoins og kryptovaluta, så der ikke var et øje tørt"

Forårsarrangementets indhold var i en helt anden boldgade. Her lagde Merkur Andelskasse hus til en spændende aften om fremtidens arbejdsliv. Vi hørte om ledelse i en værdiledet andelskasse, om fremtidens kontorindretning hos Novozymes og sluttede af med regensianer Camilla Kring, som delte rundhåndet ud af 20 års forskning i arbejdet med at få sit indre ud. Kring præsenterede sin nye bog *Find din døgnrytme og få overskud i hverdagen* og gav anbefalinger til, hvordan enkle tilpasninger kan gøre en kæmpe forskel for ens trivsel, helbred og produktivitet. Der er i øvrigt mere inspiration at hente på www.camillakring.dk

Regensen Business Network er både for levende, for nydimitterede, for de gamle og for alle os midt imellem:) Det er vores netværk og det bliver kun så godt og inspirerende, som du er med til at gøre det. Så har du forslag eller en spændende historie at dele, så tag endelig fat i mig. Der er regensianere alle steder, og vi har det med at lave noget utroligt interessant sammen. Så mød endelig op til verdens bedste netværk. Arrangementerne annonceres på LinkedIn og Facebook og husk at mel-

de dig ind i gruppen #regensianer (Linkedin) og regensianersamfundet (Facebook). Derudover sendes invitationen ud på mail til dem, der har tilmeldt sig mailinglisten. Mangler jeg dig på listen, så send en mail til ed@fireandshield.com.

Tak til alle jer, der igen og igen møder op, åbner døre og deler ud af jeres viden. Det er en fornøjelse at være netværksdirektrice for jer.

Fotos: Elize Dimare

Klokkerberetning...

fra det 333. klokkerat, efteråret 2021

Af Majsa Stina Grosen (2018–2022, PING), Jonathan West Carstensen (2019–2021, PING), og Karl-Emil S. Bendtsen (2019–, Gamle)

Generalforsamlingen for efteråret 2021 strakte sig til langt ud på natten, indtil det forrige semesters klokkevalgs to tætte to'ere, Ping'eren og nu gris, Jonathan, og Gamlingen, Karl-Emil, gjorde et stærkt comeback; denne gang i en stærkere opstilling, flankeret af Majsa i glitter og blækspruttehøt fra Ping-kassens gemmer. Sammen vandt trekanten talsikkert adgang til den prestigefyldte Irish Coffee i provstens chambre séparée som valgaftenens sejrherre- og dame.

Året 2021 blev derfor året for regenshistoriens tredje triumvirat, hvoraf det forrige af sin slags også var det seneste klokkerat, der på høje tid kunne ane, at det ikke skulle tænke på smitte og sygdom.

Resolut, måske naivt og med negativt profetisk klarsyn, proklamerede vi i vores første klokkertale til Indflytterfesten med temaet "Arto-D2", at netop semestret E21 skulle blive det første uden coronaens hærgen på Gårdens glæde og sammenhængskraft.

Det skulle dog ikke gå sådan, da også vi måtte tilbringe tre af vores kloktermåneder i rastløs magtesløshed og i et virvar af smitemails og aflyste arrangementer.

Endvidere slog vi rekorden for antal coronasmittede, da Gården nåede tæt på flokimmunitet i løbet af bare et par uger.

Nemesis bider jo altid hybris i knæhaserne, og Karl-Emil missede derfor også det forsinkede Julebal i marts. Han måtte i stedet tilbringe den kolde martsaften i coronaæksil.

Hele 20 mangfoldige indflyttere fik deres ilddåb under semestrets store (og vigtige, må man forstå) polemikker ved de stadigt langvarige regensrådsmøder, der nu er præget af store samfundsdebatter og principafgørelser.

"Tænk, at urokkeligheden ved statutterne blev beklippet, da vi stemte igenem, at flittige og værdigt trængende studerende også sagtens kan have et snit under 7 – se, vi er jo slet ikke så elitære!"

Afstemninger foregik gennem flow-charts, da vi skulle beslutte, hvilke baderumsregler, der skulle gælde for Gårdens non-binære og transpersoner.

Resultatet blev, at der blev søgt penge til et nyt enkeltpersonsbad til Kasernen, der jo som bekendt også kan fungere til "spa-dage".

For Brugsen er dens økonomiske tilstand blev gennemtrævet af "Brugsen-task-force" – den slags konsulentøvelser skal jo gerne foregå på business-engelsk.

Overlagt – og ud fra grønthøstermetoden – blev der sparret på alle bevillinger, hvortil vor kære egenbetalingen i form af brugsbidraget blev sat betydeligt op.

Regensnåle, der skulle være til stor nydelse for levende såvel som døde regensianere, blev foreslået og stemt igennem, men siden anket da luksushippier trods alt stadig er anti-elitære, og den slags associationer til loger, præget af nepotisme og traditionsforhippethed, jo intet har med Regensen at gøre.

Tænk, at urokeligheden ved statutterne blev beklippet, da vi stemte igennem, at flittige og værdigt trængende studerende også sagtens kan have et snit under 7 – se, vi er jo slet ikke så elitære!

Jævne, grønne, veganske Skrap har fået make-over bestående af hele paletten af beige, hennarødt pagehår og manglende innovation i analyser; det bedste bid, de har fået, var den fælles gennemstegte aubergine, de delte til madklub.

Endvidere er Uglen ubemærket gået hen og blevet større.

Noget helt andet er, at Konvencio for Gården er blevet kendt som "kun-mænd-jo".

Tilmed lever den borgerlige revolution lidt endnu, da monarkiet også fik nyt blåt blod, hvor det snart revitaliserede (probably) herskab i Hof også blev udvidet – foreneringerne forandrer sig jo som altid, men alt er trods kedsomhedens kyster alligevel ved det Gamle.

En osen fra den sidste askede cigaret på værelser er ved at fordufte fra gården, der på trods af lange diskussioner, der med KS' lange fingres indførsel af rygeforbud og brandsikkerhed på værelser, dog alligevel ikke har forhindret rigeligt med udløste falske brandalarmer – hvem skulle have troet, at Gårdens største krukke hverken var provsten, askefeer eller astmatikerlunger og -tungerne selv, men derimod brandalarmerne alene.

Nej, rygningen består nu kun i de fineste gemakker i Lille og Store Sal, hvor den fysiske klokkeprotokol har fået en vækkelse, da røgfyldte arrangementer nu proklameres formfuldendt med en varierende grad af sirlig skrift – nu også anført af 20 nye regensianere med lyst til både Regensen og forhåbentligt også åndslivet, der hører sig til.

Klokkerberetning...

fra det 334. klokkerat, foråret 2022

Af Miriam Nøstvik (2020-, Skrap),

Eskild Kielberg Jacobsen (2020-, Gamle)

Den tredje fredag i februar indvarslede begyndelsen på vores klokkerat, som egentlig kunne spore sin fødsel tilbage til nedlukningsforåret 2020, da vi begge faldt pladask for hinanden over en øl og en smøg (i en reglementeret behørig afstand), som vi dog nok må sande, vi hurtigt fik nedbrudt.

Navnlig Regensens beboeres virkelyst og iderigdom indgød os med betagelse og benovelse, og fra begyndelsen af klokkeratet var det ambitionen at give indflytterne den tumultariske og begivenhedsmættede begyndelse, vi selv havde nydt så meget som indflyttere.

Urkraften på Gården skulle vækkes fra sin coronaslummer, og endelig skulle man ryste røv og restriktioner af sig og udvise efterhånden hedengangen regelresistens, og med en god injektion af bearbejdet hospitalssprit blomstrede gårdlivet på ny i det tidlige forår: fredagsbarens og naboklagernes genkomst, foreningsfestivitas, regensdemokrati – og, ja, selv Valkendorfs flagstang dukkede igen op i gården.

Efter indledende manøvrer med de 11 nye indflyttere blev det hurtigt meget tydeligt, at vi ikke behøvede at give dem gode ideer, idet et prik til bylden fik alle vabler omkring bordet til at poppe, og ved fælles hjælp stablede de vordende levende tre formidable fester på benene. Endda rettidigt, for første gang siden efteråret 2019, hvor selv klokkerne ikke var flyttet ind endnu.

Talerne til festerne dette semester var mange og nogle ret lange, hvisker onde tunger, men der var også rigeligt at tale om, og foruden festtalerne kunne både portnerparret og provste-parret fejre sølvbryllup dette semester, og dermed skulle de have et par ord med på vejen, når nu kærlighedens flamme har brændt i 25 år.

*Talerne til festerne
dette semester var
mange og nogle
ret lange, hvisker
onde tunger...*

Gården kunne nyde godt af en del andre flammer dette semester, hvis man altså skulle tro det nyinstallerede brandsystem, men antallet af falske alarmer og dermed fællesekskursioner til Store Kannikestræde blev nærmest så hyppige som at kradsse en bajer, hvilket der efter pålydende dog har været lidt rod med dette semester.

Anderledes uddramatisk var semestrets regensrådsmøder (nu endelig ikke-digitale), der i modsætning til forgængernes gladiatorampe, nu blev afholdt i en tone, der nærmest var så god, at man kunne stemme flyglet i Store Sal efter den, hvilket det måske også trænger til.

Man kan af nye tiltag her nævne, at vi for eksempel etablerede et ad hoc-tryghedskorps, der skulle holde de gode mennesker inde til fester og de slemme ude.

Langt om længe kunne man sonde mellem disse mennesketyper, men der gik desværre ikke længe, før vi fik en ubuden gæst på Gården.

En skaldet herre i midt-tredive, der hurtigt blev omdøbt til "Trussetyven", havde tiltusket sig adgang til trusebærende regensianeres kommodeskuffer og vaskesnore for dernæst at massakrere dem i Fægtekælderen.

Klokkeratet måtte på bedste Hercule Poirot-vis grave fortidens forbrydelser op og fandt spor i Århus, der kastede lys over hele sagen, der dog nok lidt endnu vil versere i sind, journaler og (klokker-)protokoller.

Lykkeligt for Gården har vi også haft gode gæster, der kunne fylde det gamle kollegium med glæde og sang. En skøn Befrielseskonzert i maj med Graabrødre Kammerkor indvarslede skiftet fra maske og sortsyn til kjole og hvidt og gav os dermed et skønt pusterum fra pandemisk tungsind.

Omend klokkerkoncerten var et vigtigt skridt for vores embedsvision om at gå fra simpel administration til kulturinstitution, så skulle der mere til.

Klokkerne i Regensens klokkeårn havde i halvandet stået hen og efterladt os i ordets bogstaveligste forstand som et "tidløst" kollegium, hvor intet kvarter kunne sondres fra det efterfølgende.

Karrieren som Klokker kunne selvfølgelig ikke erklæres succesfuld, hvis ikke navnefællen også var fuldt funktionsdygtig.

Endelig lykkedes det så at få eksperter forbi, og klokkerne kunne nu på ny kime os ned og tynde os med dårlig samvittighed over tabt studietid til fordel for kaffeslabberas og sladder i solen.

Regensen stimlede derfor sammen til behørig reception for de nye klokker, der forhåbentlig vil virke forbilledligt i fremtiden (efter nærværende beretning forefindes en til denne lejlighed komponeret klokkevise).

Aktivitetsniveauet for os i klokkeratet har været radioaktivt, og for at hjælpe henfaldstiden på vej har vi valgt at tage rigeligt med møder, akkompagneret med Halvvejens fadøl, Orange Scenes glædesrus og Syditaliens sommersonne, for vi har haft svært ved at slippe hinanden og glæden ved at have påtaget os embedet sammen.

Til allersidst skylder vi endnu en tak til det fantastiske indflytterhold, vi foreskede os i til Klokkelokke, og som har lagt et uhyrligt stort arbejde i også at få os vristet fri gennem ekstraordinært flotte fester og for at ryste Gårdens og KS-familiens småborgerlighed.

Lindetale 2022

Af Ursula Raasted (2019-, PING)

Til at starte med vil jeg gerne give et lille shout-out til Frøken Lind for at have fødselsdag og for at invitere til fest – vi er her jo for at fejre hende, så derfor vil jeg først og fremmest sige tillykke og skål for hende!

Jeg overvejede et kort sekund at holde talen på vers.

Men tænkte på den anden side, at jeg ikke ville være på tværs.

For selvom det nok kunne være meget sjovt i cirka et minut.

Ville man let komme til at ønske, at den rimende tale snart var slut.

Så derfor vil jeg i stedet forsøge at tale til jer i en lille heart-to-heart, eller heart-to-hearts, for der er kun en af mig og mange af jer. Men vi deler den her fest og dette her øjeblik. Vi er her sammen. Og det er egentlig det, jeg vil snakke lidt om i dag.

Jeg tænkte, at en tale er et godt sted at tage metaforer i brug. Så da jeg skulle finde en metafor for Regensen, overvejede jeg længe, hvad der var mest rammende. Og jeg var ret langt omkring. For er Regensen i virkeligheden en smeltedigel? Er den en myrekoloni? Eller er den måske en kat? Spoiler alert: it's not a cat.

For Regensen er tidløs. Den er brusende og vild og mild og smuk og stor og overvældende og livgivende. Så i sidste ende vendte jeg tilbage til det, vi allesammen allerede godt ved: at Regensen er havet for os.

Ja, det er jo ikke mig, der har fundet på det, men jeg låner det lige til talen her. For hvis Regensen er havet, og vi vugger på dets bølger, så slog det mig, at vi måske ikke er mange små skibe, men i stedet i fællesskab bygger ét stort, samlet skib.

Og nu vi snakker om skibe, vil jeg gerne fortælle jer, der ikke allerede kender til det, om det tankeeksperiment eller paradoks, der er kendt som Theseus' skib. Det tager udgangspunkt i myten om sagnhelten Theseus, hvis skib var ude på mange lange og farefulde rejser. Og for at holde skibet ved lige skiftede man løbende dele ud. Man skiftede faktisk så meget ud, at man, da skibet en dag lagde til, tydeligt kunne se, at hele skibet var udgjort af nye dele, nye planker og master og årer og ror. Så spørgsmålet opstod: Hvis alle delene af skibet var blevet skiftet ud, var skibet så det samme? Eller var det et nyt skib?

Og sådan er det også med Regensen, der på en gang er ny og gammel. For vores skib på de vuggende bølger er et skib i evig forandring. Og vi oplever allesam-

Lindetalen.
Foto: Line Aarup-Jensen

men et unikt glimt af Regensens rejse.

Da jeg først flyttede ind, vågnede jeg hver morgen og tænkte: "Shit, whaaaat, tænk, at jeg får lov til at bo her og være en del af det her, hvor er det viliildt! Arrrr-hhhh..." Og så lidt efter lidt faldt jeg lidt ned, og det hele blev mere og mere normalt, og det er jo nok meget godt. Den der lidt honeymoon-agtige fase gik over, og efterhånden er det altså blevet hverdag. Hverdag at bo i så smukke rammer, hverdag at dele mit liv med så spændende mennesker, og hverdag at have så mange fantastiske ting så lettilgængelige. Men for nylig er jeg begyndt at minde mig selv om at finde den der følelse frem igen. Eller rettere: Der er en anden, der minder mig om det.

For der er en musvit, der er begyndt at besøge mig de sidste par uger. Jeg har sådan et lammeskindstæppe liggende i vindueskarmen, og hver morgen når jeg åbner mit vindue, går der højst et par minutter, før den er der. Så sidder den der lige så stille og samler uld som redebygge-materiale med næbbet. Det giver sådan en lyd: rrp rrp rrp. Den kommer hver dag. Og når jeg så kigger ud, ser jeg den sidde der, og bag den blomstrer Linden. Og lidt længere bagved står Rundetårn og gaber i morgensolen, og det er så småt og storslået på én og samme tid, at jeg ikke kan lade være med at blive glad, helt ind i hjertet.

Og okay, ja, det kan jo godt ske, at det ikke altid er den samme musvit. Det kan jeg ikke sige med sikkerhed. Men jeg kan ret godt lide ideen om, at der et sted derude findes denne her ene musvit, der bare har den mest pimpede rede i hele Indre By. Reeet fedt.

Men hvor vil jeg hen med den historie med musvitten? Egentlig ingen steder. Jeg vil mest af alt bare minde jer og mig selv om, at det særlige ved det her sted, ved "regensånden" og glæden, måske findes i de bittesmå øjeblikke: I den sitrende fornemmelse før festerne. I morgenfødselsdagen, der spiser dagens første forelæsning, fordi hyggen er for svær at gå fra. I det gyldne kvarter, når alle kryber sammen i hjørnet af gården for at slikke dagens sidste strålesol. Det er den slags øjeblikke, der udgør regensmagien for mig. Det er i de helt små ting, at man finder det store. Rrp rrp rrp.

Og det er vigtigt at holde fast i og lade sig overvælde af den følelse af forundring. Det gælder både her på Regensen, men er også et tip, man helt gratis kan tage med sig videre ud i livet. Værsgo!

For man skal blive ved med at mærke den og lægge mærke til den, hvad enten man, som man siger, er et gammelt røvhul eller en spritny indflytter. Og netop derfor er indflytterne så essentielle: fordi de puster nyt liv i sejlene og spejler det dugfriske blik, vi vist allesammen havde på skibet, da vi først steg ombord. Så tak til jer, indflyttere. Tak, for jeres hårde arbejde i dag, der gør, at vi kan fejre sammen og føre traditionen videre.

For traditioner er en stor og vigtig del af Regensen. Men traditioner og forandring udelukker ikke hinanden. For alting er i forandring, sådan er det bare. Verden

er skabt af flygtige, solide ting. Alting ændrer sig. Også dig. Dine celler splitter sig, og det er dig, der bliver til dig, der bliver til dig. Regensen er os, der bliver til os, der bliver til os: på en gang flydende og fast. Og det er derfor, jeg fortæller jer om Theus' skib. For Regensen er ligesådan: aldrig den samme og altid den samme. I evig forandring og solid som en borg i tiden.

Ting ændrer sig, og det skal de. I går var det haglvej, og nu skinner solen. This too shall pass, både det svære og det skønne. I dag skal vi feste, bølgerne skal gå højt, og vi skal drikke som fisk. I morgen vil havet være stille og blankt. Regensen er ikke en ting, men mange, og den kan rumme det hele.

Det siges, at hvis man vil bygge et skib, skal man ikke finde en besætning og fortælle dem, hvordan man samler eller sliber træ, eller forklare dem, hvordan man slår søm og skruer rigtigt i. Nej, i stedet skal man lære dem at længes mod det åbne, brusende hav. Så kommer resten af sig selv.

Så nu vil jeg vende tilbage til Linden, som jo trods alt er dagens hovedperson, og som jo i øvrigt også er blevet skiftet ud, men stadig er den samme. Lad lindetræet være et anker, et bankende hjerte i midten af gården, og lad klokken – der lige nu er i stykker, men snart vender tilbage – være pulsen, der minder os om at blive i nuet og

"For traditioner er en stor og vigtig del af Regensen. Men traditioner og forandring udelukker ikke hinanden. For alting er i forandring, sådan er det bare. Verden er skabt af flygtige, solide ting."

være her, som en del af den større sammenhæng. For lige nu er vi her jo. Og det er det, der er det smukke. At livet altid er nu og nu og nu, og at vi er her, sammen.

Jeg har lidt tid herinde endnu, men det her bliver min sidste sommer på Regensen og min sidste Lindefrokost som levende. Om ikke alt for længe skal jeg ligesom min nye ven musvitten også til at samle sammen for at bygge rede et nyt sted ude i verden. Og skibet sejler

videre, men en ting er sikker: jeg er lykkelig for at have været ombord samtidig med jer.

Så til at slutte af vil jeg bede om jeres hjælp, for i anledning af Frøken Linds fødselsdag vil jeg gerne synge en lille sang for hende, som en slags fejringssang eller sømandsvise, der kan runde denne tale af. Og til det har jeg brug for lidt hjælp, lidt koropbakning.

Så nu instruerer jeg jer lidt i, hvad I skal synge – og husk, at jeg (fordi denne her tale jo er hemmelig) ikke har haft mulighed for at prøve det af, så det er et eksperiment! Hurra! Så nu lærer vi det lige sammen og bygger skibet, mens vi sejler. Er I med på det? Sangen går sådan her:

Fuglene flokkes
Synger i kor
Skibet det gynger
Havet er stort

Fast som et anker
Midt i vor gård
Hjertet det banker
Hvor Linden hun står

Så kom med, sæt sejl:
Mærk havet i dig
Mærk havet i dig

Foto: Line Aarup-Jensen

Provsten hilser portneren

Provstens tale til Lindefrokost den 14. maj 2022

Af Stuart James Ward, regensprovst

I torsdags fyldte Frøken Lind atter år – 237-årsfødselsdag er det denne gang – og traditionen tro er vi samlet her i gården for at fejre hende, såvel som det samfund, der er vokset op i hendes skygge gennem årene. Det er Regensens Lindefrokost, og i år bliver det større, end det længe har været.

De sidste to år i træk har vi levet med gæsteforbud af hensyn til you know what, og sidste år var der ovenikøbet provsteforbud, takket være en meget inconvenient vaccination schedule. Så personligt er det for mig en endnu større fornøjelse at kunne deltage fysisk igen efter to års karantæne. Sammen med provstinden, Lill, og provsteprinsessen, Amelia, vil jeg gerne takke for invitationen.

Der er mange andre gæster end regensianere, som har tilsluttet sig festen i dag – mange kendte ansigter fra fortiden, men også helt nye ansigter, som vi kommer til at se meget mere til inden for det næste års tid. Her tænker jeg især på Sandra, Ina og Louise, som står i spidsen for Regensens 400-årsjubilæumsudstilling i Rundetårn om et års tid. De er kommet her i dag for at hente lidt kunstnerisk inspiration til udstillingsarbejdet, for at opleve regensånden på egen krop og for at se, om de kan fange essensen af Regensen på bånd. Tanken er at få Regensens levende stemning og stedets sanselige aspekter repræsenteret i Rundetårns kæmpestore udstillings-sal. Herfra skal lyde en opfordring til jer om at hive fat i udstillingsteamet i dagens løb og hilse på (dog ikke nødvendigvis i en mikrofon), for jo flere Regens specimens, de kan komme direkte i kontakt med, desto bedre.

Vi kommer naturligvis til at høre meget mere om det forestående jubilæumsår, men – tro det eller ej – så er Regensens jubilæum ikke det eneste jubilæum, vi skal have i tankerne i dag. 2022 er nemlig året, hvor portnerboligen har 175-årsjubilæum. Tilbage i 1847 blev den nuværende portnerbolig for første gang taget i brug, og der har faktisk boet et portnerpar i lejligheden lige siden.

Før 1847 havde portneren sin bolig på den såkaldte "Store Kirkegang", som ifølge mine kilder lå delvist i arkivrummet og delvist i den nuværende buegang. Det var før, buegangen blev bygget. Her fik portneren lov til at åbne en lille kro for regensianerne, hvor han kunne tjene en ekstra skilling ved siden af sin portnerløn i aftenti-

merne. Dette var åbenbart før, man havde opfundet P-vagten – måske er det endda derfor, vi i dag kalder denne regensservice for "P-vagt"?

Kære venner. Regensen har altid haft en portner. Helt tilbage i midten af 1600-tallet beretter de hellige skrifter om, at "Jacob Portner" havde en tredelt rolle bestående af: 1) "at goere rent i Gaarden og paa Gaden og i Forstuerne; 2) "ikke at lade noget Quindfolk Indgang udi Regentsen"; og 3) "holde Drengene ude af Regentsen". "Drengene" var datidens betegnelse for de barske bydrengene, hvis indflydelse på regensianerne åbenbart ikke var ønsket.

Under Christian VII's fundatsændring i 1777 fik portneren et nyt navn, "Underbetjenten". Hvis "Underbetjent" i jeres moderne ører lyder som et skridt op i hierarkiet, så skal I blot høre, hvordan den nye arbejdsbeskrivelse i afsnit 80 af vores fundats lyder: "Alle alumn[ers] senge [skal] redes daglig; to gange om ugen, nemlig onsdag og lørdag, fejers og rengøres alle kamre." Der står ikke noget om, hvor mange gange portneren skulle banke på dørene for at beskytte beboernes ret til privatliv. Det mest fascinerende ved ordningen fra 1777 er dog ikke arbejds- eller jobbeskrivelsen, men honoreringen af portnerarbejdet. Udover de 72 rigsdaler, som portneren fik udbetalt årligt, fik han også – og jeg citerer – "af hver alumne, som har Sted på Regentsen, 1 rigsdaler om Året". Halvdelen af denne rigsdaler skulle betales ved påsketid og den anden halvdel i efteråret. Det var altså mere end en fordobling af årslønnen, som tilkom portneren via en form for drikkepenge direkte fra kollegianerne. Hvis ikke man betalte, ifølge fundatsen, så var provsten bemyndiget til at plukke beløbet fra den pågældende alumnes legat og overføre den direkte til sin kære nabo. Alt i alt en ordning, som vi måske bør overveje at reintroducere i 2022?

Det var ved indflytningen i den nuværende portnerbolig for 175 år siden, at navnet skiftede fra Underbetjent til portner igen. Kroen blev lukket, og portnerens drikkepenge forsvandt (så vidt jeg ved). Lige siden har vi ikke kunnet forestille os Regensen uden vores kære portner boende i porten.

Kære Finn, vi kan heller ikke forestille os en portner boende i porten, som ikke er dig. Der har været mange portnere i tidens løb, men du har gjort embedet til noget helt særligt. Du har formået at skabe hele vores forestilling om, hvad portnerembedet egentlig er for en størrelse. Vi har en portner på Regensen, fordi vi har dig.

Som om portnerboligens jubilæum ikke var nok i sig selv, så er 2022 også et kæmpestort personligt jubilæumsår for vores alle sammens portner Finn Koch. Om nogle måneder (den 1. september for at være helt præcis) har Finn Koch været Regensens portner i femten år. Femten år er som bekendt ikke rundt. Det er ikke sølv. Det er ikke engang kobber. Men det er et helt regensliv ganget med tre, og derfor vil jeg bede dig Finn om at rejse dig, mens vi hæver vores glas og råber tre lange og tre ultrakorte hurraer for dig. Tusind tak, Finn, for de femten år, du har viet til Regensen.

Men kære venner, jeg er ikke færdig med Finn endnu, og nu bliver det alvor. Vores kære portner har endnu et stort jubilæum i år. En milepæl, som han har bemyndiget

mig til at viderebringe til jer under dagens festtale. I december 2022 vil Finn fejre sin 67-årsfødselsdag, og efter moden overvejelse har han i den anledning besluttet at gå på pension. Han kommer fremover til at nyde alt, hvad livet ellers har at tilbyde udenfor vores røde mure. Jeg er ked af at måtte sige det, kære venner, men den 175 år gamle portnerbolig bliver derfor ledig fra fredag den 27. januar 2023.

Vi kommer til at fejre Finns mangeårige indsats for Regensen for alvor, når tiden nærmer sig. Men jeg kan ikke slutte en lindefrokosttale med en så vemodig meddelelse, så her kommer endnu en afsløring. Vores kære portnerpar har gået og gemt på endnu en stor hemmelighed. En milepæl, som forhåbentligt kan redde stemningen. Ud over portnerboligens jubilæum og Finns kommende 67-årsfødselsdag, så kan Finn og Annelise fejre deres sølvbryllup her i 2022 – faktisk allerede i næste uge, den 17. maj. Portnerparret tager derfor på en velfortjent uges ferie, og på vores alle sammens vegne vil jeg bede provstinden om at sende dem af sted med en lille lykønskning.

Kære Finn: vi er slet ikke færdige med dig. Vi skal nu synge *Regensen er havet for os*, og så skal vi synge portnerens vise bagefter som en hyldest til dig.

Skål for Finn og skål for Frøken Lind

Provstetalen. Foto: Oliver Ahlmann Sande

Flotte saftige klaser. Foto: Jonathan West

VIN PÅ REGENSEN ANNO 2022

Af Jonathan West Carstensen (2019-2021, PING)

Hvis man ikke vidste bedre, kunne man måske tro, at vin på Regensen er noget, vi køber. Helt undtagelsesvist sker det da også. Men først og fremmest er det noget, vi dyrker og beskærer, plukker og brygger. Ja, noget der gror her i gården. Og nu hvor den konkurrerende Vinkøbmand med hans udengårdsvin er gået lidt ned i kadence med privatsalget på den ikke-klokker-relaterede digitale klokker-protokol, er der god plads til, at indengårdsvinen kan brede sig.

Det sker i en tid, hvor Vinbonden endelig er kommet på Regensens finanslov. Længe har Olderembedet og datterselskabet Snapselauguet haft det urimeligt fordelagtige privilegium at få en billet til embedsmiddag, mens andre, mindre alkoholtungt-producerende (men dog stadig alkohol-producerende) producenter af vin og øl blev efterladt på perronen. Men Regensen er jo et sted, hvor ret af og til bliver ret, og der blev rettet op på fadæsen. Altså får Vin- og Bryggerembedet nu også invitation til de hellige haller på 5. gang én gang pr. semester.

Nogenlunde rettidig omhu

Nuvel. Først skal der i denne beretning rettes op på en anden fadæse. Regensen danner nemlig fundamentet for dét, der kunne blive til en aldeles driftig indengårdsproduktion af vin. Desværre har to af vores i alt fire vinstokke levet et liv som gratister og leveret en decideret undervældende præstation de sidste mange år – ja, måske helt siden indflytning. Heldigvis varslede jeg det allerede i sidste års beretning: "De to resterende [vinplanter] underpræsterer i både drueklaseantal og modenhed i en sådan grad, at jeg i det tidlige forår var ude og true dem med grensaksen for good. Det synes ikke at have hjulpet, og jeg vil derfor klippe dem ned og rive dem op med roden sidst på efteråret, så vi kan få plads til at sætte nogle nye i det tidlige forår."

Det blev ikke det tidlige forår, da samtlige vinstokke i Danmark var udsolgt på det tidspunkt, men i højsommeren blev de gamle revet op med roden – generøst hjulpet af afgåede viceprovst Silas Nøstviks trænede overarme og hæksaks – og erstattet af nye kræfter. Og hvilke nye kræfter! Ikke færre end to robuste planter af sorten Sauvignac. Har du aldrig hørt om den før, er du lovligt undskyldt, for det er en krydsning mellem de klassiske sorter Sauvignon Blanc og Riesling. Den blev "opfundet" blot tilbage i 1990'erne med målet om (og nu citerer jeg frit af Google-oversættelsen fra uncorkmywine.com) "at skabe en drue, som er mere resistent overfor global warming". Det er, hvad jeg kalder en drue til tiden. Hakuna matata, synes at være dens motto: Stop ikke bølgen, rid på den. Foreløbigt har den fået lov at brede

sig op ad 1. og 2. gangs vægge, så jeg ser ingen undskyldninger for, at den ikke også skulle være en drue til fremtiden. Lad os se, om den også på disse koordinater får lyst til at danne noter af "grønne æbler, pear, stikkelsbær, citrus, grass og kiwi" [sic].

En fugl i hånden er bedre end ti på taget

Al denne snak om de nye i klassen skal dog ikke skygge for den gode, gamle Solaris, der stadig dækker 8. og 9. gang med sit limegrønne løv år efter år. Druer kommer og går, som Gilli siger, og man kan aldrig være sikker på, hvad man får. Men lad os starte med sæsonen 2021, som jo trods alt er den, hvis vin vi snart skal have i glasset.

Lad mig sige det med det samme: Jeg synes, det er svært at sige noget som helst definitivt om sommeren 2021. Der var regn, der var sol, der var blæst, der var VM, hvor folk var ude og danse i de varme gader, og der var fejring af 50 lykkelige år med kvinder på Regensen. Men vejret stod ikke ud på hverken den saftspændte eller sprængfarlige måde.

Det var fint. Og jeg lod mig nok rive med af det fine vejr. Derfor tog jeg det, der til start lignede en fin beslutning i starten af det spæde efterår, om at lade druerne hænge længere end normalt, hvor der gerne høstes i begyndelsen af september. På trods af den hæderlige kvalitet i de sidste par års vin har jeg nemlig gået og overvejet, om ikke man kunne vinde noget modenhed, lagringspotentiale, sukker – og i sidste ende et par procenter – ved at lade druerne hænge lidt længere ind i september. Så det skete. Om vi vandt alle af de ovenstående, det kan jeg desværre ikke udtale mig om.

For det er at gamble, når man lader druer hænge. Det septembervejr, der først virker stort og blåt, køligt og crisp som et Elstar-æble, har det nemlig med at slå om i udelig støvregn med en helt udelig fugtighed i luften til følge. Fugtighed er skidt for modne druer. Et øjebliks uopmærksomhed – og forfaldet er i gang. Da jeg sidst i september fik stablet en høst på benene og lokket personale til med gratis vin af forrige årgange, var der kun det halve af druerne tilbage, og det var ikke den bedste halvdel. Jeg fik bjærget en lille andel af det og fik fluks efter indledende gæring lavet det til vermouth. Efter snart et års hvile er disse få flasker snart på vej til at komme regensianerne til gode. Resten af sidste års druemateriale må hvile i fred. Men som vinembedets gamle motto lyder: Man er da fattig, hvis man ikke har råd til en fiasko.

Men nok om det. På tidspunktet for deadline af denne beretning bugner det med druer under de rødmende blade på den store Solaris. Vinbonden kommer ikke til at begå den samme fejl to gange. Der høstes, når druerne er modne, og årgangen 2022 spår jeg en udødelig fremtid, for mon ikke den sjældent solrige juli og august 2022 kan veksles til storhed i glasset, når tid er? Jeg tror det.

Alt godt og på gensyn i 2023.

En driftig ny beboer på gården.
Foto: Jonathan West

Masser af druer over 9. gang. Foto: Jonathan West

Vin presses med kyndig hjælp af
klokker emeriti, Miriam Nøstvik.
Foto: Jonathan West

Vinen afstilles med kyndig hjælp.
Foto: Jonathan West

Regensens 400-årsjubilæum

Af holdene bag jubilæumsfejringen

Jubilæumsåret er lige rundt om hjørnet, og forberedelserne har været i fuld gang længe. Allerede for et år siden kunne vi medbringe en oversigt over jubilæets fire hovedelementer, og det er i mellemtiden lykkedes jubilæumsudvalget, som består af levende såvel som døde regensianere, at sikre en fuldfinansiering af hele pakken.

Vi indleder programmet i uge 17 med en jubilæumsreception i Universitetets fest-sal d. 28. april, hvilket falder sammen med åbningen af den første af de fire jubilæumsprojekter, en kulturhistorisk udstilling om Regensen og studenterhistorien gennem 400 år, som vises i Rundetårns udstillingssal fra den 22. april til og med den 11. juni 2023. Herefter følger vores spændende række af jubilæumskoncerter i maj, hvor der er fire hundrede års studentermusik på repertoire sammen med et originalt og nykomponeret musikstykke. Undervejs vil vi lancere en bogudgivelse om studenterlivets opståen og udvikling på Københavns Universitets gamle kollegier, forfattet af professor og retshistoriker Ditlev Tamm. Og til sidst bliver det teaterholdets tur med en jubilæumsopførelse af J.C. Hostrups studenterkomedie *Genboerne*, som selvfølgelig vises i Regensens gård mod slutningen af juli.

Derudover er der planlagt en højmesse i Trinitatis Kirke den 11. juni og en stor gårdfest i august 2023 for at afslutte hele forløbet. Der bliver således mange krydser at sætte i kalenderen!

Men hvem står bag alle disse forberedelser? I det følgende kan I læse lidt om den fantastiske gruppe mennesker, som har kastet sig over planlægningen af de kommende fejringer med stor ildhu!

Af Stuart Ward, Regensprovst

Holdet bag jubilæumsudstillingen

Holdet bag Regensens jubilæumsudstilling i Rundetårn består af en gruppe formgivere og en kurator. Kunstnergruppen Vontrapp er udstillingens formgivere, og de er ansvarlige for lyd- og udstillingsdesign. Vontrapp er en tværkunstnerisk gruppe, som iscenesætter rum, scenekunst m.m. De har tidligere skabt forestillinger og udstillingsdesign i blandt andet Cisternerne, Museet for Søfart og Arbejdersmuseet. De skaber unikke kunstneriske installationer og performances, som varierer fra projekt til projekt i både form og indhold, men som altid har samme udgangspunkt: det stedsspecifikke og modtageren. De vil derfor arbejde med Regensens unikke histo-

rie og atmosfære samt med publikums fysiske og sanselige tilstedeværelse, hvilket bliver en central del af selve iscenesættelsen. Vontrapp består af arkitekt Ina Hjorth Jacobsen, komponist Sandra Boss og dramaturg Astrid Hansen Holm.

Louise Kjærgaard Depner er udstillingens kurator, og hun er ansvarlig for udstillingens historiske indhold og genstande. Hun er uddannet historiker og museolog, og hun arbejder på Københavns Universitet. I sit arbejde er Louise særligt optaget af stedspecifikke fortællinger, og hvordan disse udstilles og formidles på kulturhistoriske museer. Louise er lige nu i færd med at fordybe sig i Regensens historie med henblik på at udpege de vigtigste fortællinger til udstillingen. Igennem sin research og samtaler med nuværende og forhenværende regensianere, undersøger hun blandt andet, hvordan livet på Regensen har udfoldet sig på tværs af tid, og hvordan omvæltninger i samfundet har spejlet sig i kollegiets udvikling. Hun er også på jagt efter genstande til udstillingen, så hvis du ligger inde med historier og sager fra din regenstid, så tag gerne kontakt til Louise på depner@hum.ku.dk.

Holdet bag udstillingen har blandt andet deltaget i årets Lindefrokost for at lære Regensen og dens traditioner bedre at kende og for at optage lyd og video.

Af Louise Kjærgaard Depner, Sandra Boss,
Ina Hjorth Jacobsen og Astrid Hansen Holm

Holdet bag jubilæumskoncerterne

Koncertprojektet er nu gået ind i sin slutfase, og det har udviklet sig en del, siden den første løse idé blev skitseret, som handlede om at få skrevet et værk til jubilæumsreceptionen. Værket er bestilt hos Bent Sørensen til levering i foråret 2023, og vi har forhandlet kontrakterne på plads med henholdsvis Danish String Quartet og Ars Nova, som begge medvirker ved uropførelsen af værket den 28. april 2023.

Ud over opførelsen af værket ved jubilæumsreceptionen er der planlagt to jubi-

"Men hvem står bag alle disse forberedelser?"

læumskoncerter. Den første koncert er for levende og døde regensianere, og den finder sted i Store Sal tirsdag den 2. maj 2023 kl. 19.30.

Koncerten gentages som offentlig koncert dagen efter i Rundetårns bibliotekssal onsdag den 3. maj 2023, kl. 19.30. Der er gratis adgang til begge koncerter. Programmet dækker over musik fra de fire århundreder, hvor Regensen har eksisteret. Ars Nova synger madrigaler fra 1600-tallet af Chr. IV's hofkomponist Mogens Pedersen. Næste programpunkt bliver folkemusik fra 1700-tallet i DSQ's kritikerroste arrangementer. Så synger vi en fællessang fra 1800-tallet, som endnu ikke er fastlagt. Vi har en hemmelig drøm om at finde en tidlig sjofling eller anden regensvis fra 1800-tallet til afsyngning, så hvis nogen derude har et forslag, modtages det med glæde af direktionen. 1900-tallet repræsenteres af Lindekantaten i et ar-

rangement for strygekvartet og blandet kor, udarbejdet af musikdirektør Jens Erik Raasted. Koncerten slutter af med Bent Sørensens værk fra 2023. Værket er komponeret over tekster, kurateret af tidligere regensprovst Erik Skyum-Nielsen.

Af Anna Lidell & Jens Erik Raasted, musikdirektører

Danish String Quartet. Foto. Caroline Bittencourt

Forfatter Ditlev Tamm med Klo-
ken omgivet af Regensens for-
årsklokkere 2022, Eskild Jacob-
sen og Miriam Nøstvik.
Foto: Stuart Ward

Holdet bag jubilæumsbogen

Regensens og Regensianersamfundets jubilæumsbog om de sidste 400 års kollegie- og studenterliv i København skrives af professor emeritus, dr.jur. et phil. Ditlev Tamm (forfatter) og cand.mag. Thomas Storgaard (forskningsassistent).

Ditlev Tamms omfattende forfatterskab tæller bl.a. værker om Københavns Universitets historie, Christian IV og Nordens historie, og Tamm er tillige tidligere medlem af den internationale kommission for universitetshistorie, hvor han redigerede antologien *The elite University*. Tamm har således gode forudsætninger for at skrive en bredere og mere overordnet fremstilling af studenter- og kollegielivet i København end de mange detaljerede, indgående og beskrivende fremstillinger af de enkelte kollegier i Latinerkvarteret, som ofte er skrevet af gamle kollegianere, der – helt naturligt – gerne fortrinsvist ville fortælle en historie om det hus, de engang selv havde været en del af. Som student i 1964 og universitetsstuderende ved Københavns Universitet fra samme år og frem til 1970 kan Tamm ydermere bidrage med førstehåndsberetninger fra studietiden i København i denne særlige tumultariske studentertid, som blev en helt afgørende overgangsperiode i Universitetets historie, hvor der skete et opgør med det gamle Universitet og dets rodfæstede grundstruk-

tur og ledelsesform. Med udgangspunkt i protokoller og andre arkivalier fra Latinerkvarterets traditionelle kollegier, monografier og erindringsværker om studenterliv forsøger Tamm at tegne et mere alment og overordnet billede af vilkårene både for kollegianere og for de mange forskellige studenter, som i tidens løb har haft deres studietid i København. Som forskningsassistent på bogprojektet er Thomas Storgaard ansvarlig for at indsamle, digitalisere og analysere de relevante dele af det store og tilgængelige kildemateriale. Storgaard er uddannet historiker ved Københavns Universitet og har fortrinsvis beskæftiget sig med retskulturen i "Det Tredje Rige" og tysk udenrigspolitik i mellemkrigstiden, men kollegieliv er ham nu ikke et terra incognita, da han i sin studietid residerede på Tietgenkollegiet og dermed oplevede et samlet campusliv på Søndre Campus med hjemmearchiv, studiefag og studiearbejde inden for en lille radius af få hundrede meter.

På nuværende tidspunkt digitaliserer Storgaard klokkerprotokollerne fra Regensens arkiv, og han skal i den forbindelse hilse og sige, at det gennemgående frigjorte, ja snarere latrinære studentsprog både er en kilde til stor morskab og forlegenhed. Storgaard er dog ikke kun på jagt efter arkaiske og antikverede papirlapper i Rigsarkivet, men hører også meget gerne fra tidligere regensianere, som måtte ligge inde med en historie, der kan inddrages i den samlede fortælling om studenter- og kollegielivet som livsform i København.

Så tag gerne kontakt til Thomas på th.storgaard@hum.ku.dk, hvis du ligger inde med historier og fotos fra din regenstid.

Af Ditlev Tamm og Thomas Storgaard

Holdet bag Hostrups *Genboerne*

I august 2023 vil J.C. Hostrups komedie *Genboerne* vende tilbage til Regensen i en ny opførelse i gården.

I den anledning vender også to andre personer tilbage til Regensen, nemlig instruktør Jacob Beck og kulturproducent Bettina Schimmel. Begge var med til at realisere operaopførelsen af *Romeo & Julie* i Regensens gård under Copenhagen Opera Festival i 2014. Jacob Beck er uddannet pianist og har arbejdet som musikalsk leder af flere operette-, musical- og operaopførelser. Ved siden af sit musikalske virke har Jacob Beck uddannet sig til sceneinstruktør. Han har tidligere modtaget et hæderslegat af Vibedehusfonden for sin indsats for operette i dansk teaterliv. Der findes næppe nogen i Danmark, der ved mere om lystspil og vaudeviller end Jacob Beck, så det bliver ikke bedre med ham som instruktør, når *Genboerne* skal opføres i jubilæumsåret. Beck er ved at lægge sidste hånd på valget af de skuespillere, der skal deltage i opførelsen. Producent Bettina Schimmel er uddannet fra Statens Teaterskole. Hun var i otte år chefproducent på Copenhagen Opera Festival og har siden 2018 været tilknyttet Tivoli Salene, hvor hun varetager Tivolis egenproduktioner og co-produktioner. Med *Genboerne* vil Bettina Schimmel varetage hele produktionens realisering uden om det kreative indhold. Alle tænkelige praktikaliteter med alt fra at engagere skuespillere, musikere og produktionsfolk til tilladelser hos myndigheder, publikumshåndtering og meget andet.

Den sidste brik på holdet i det forberedende arbejde er scenograf og kostumedesigner Rikke Juellund. Rikke Juellund har skabt scenografi og kostumer til en lang række forestillinger i alle genrer fra klassisk ballet over opera, musikteater, musicals og stand-up til eksperimenterende og klassisk teater, både nationalt og internationalt. Hun har været engageret på Det Kgl. Teater, Dramaten i Stockholm, Malmö Stadsteater, Rogaland Teater i Stavanger og herhjemme på Husets Teater. Af udenørs forestillinger har Rikke Juellund skabt scenografi og kostumer til Grønnegårds Teatrets tidligere opførelser *Don Juan* med Nikolas Bro i hovedrollen og Shakespeares *Lige for lige*.

For Jacob og Bettina bliver det noget ganske særligt at vende tilbage til de smukke rammer i Regensen og lade Regensens egen komedie folde sig ud under den lune sommerhimmel næste år.

I *Genboerne* vil medvirke 11 professionelle skuespillere og 4 professionelle musikere. Glæd jer! Det bliver mageløst!

Af Bettina Schimmel og Jacob Beck

Instruktør Jacob Beck under hans sidste optræden på Regensgården i 2014.
Foto: Mathias Løvgreen

Jubilæumskalenderen:

28. april: Jubilæumsreception i Universitetets festsal

22. april – 11. juni: Udstillingen i Rundetårn

2. maj: Jubilæumskoncert i Regensens Store Sal

3. maj: Jubilæumskoncert i Rundetårns udstillingssal

11. juni: Højmesse i Trinitatis Kirke

3. – 12. august: J.C. Hostrups *Genboerne* (8 forestillinger: 3., 4., 5., 6., 9., 10., 11. & 12. august)

26. august: Afslutningsfest i Regensens gård

Forskrift til præsentation af lokumslyrik

Af Axel Ming Szetu (2020-, Konvencio),
Hasim Tekin (2019-, foreningsløs)
og Linus Wegge Hjalsted (2019-, Uglen)

Lykkens lokumslyrik hed lykkens toiletpoesi da det startede
Fordi toiletpoesi ved alle hvad er
Du har set det i toiletbåsen på KUA
Og på drone lige ovenover cokefnulderne (RIP drone) inden du dykker ind i moshpit til copen-hardcore
Dengang moshpit ikke var populært
Dengang trap-rap var en fælde og ikke et sted man kunne moshe
Men så sagde Linus at et ordrim er flottere
Så han skrev lykkens toiletpoesi om til lykkens lokumslyrik
Men konceptet (hvad er et koncept overhovedet?) hedder lidt af hvert, Poesitoilettet fx, eller Midtertoilet,
Så du kan læse om pollen mens den til højre skider og den til venstre skyller
Og dem der bor ovenpå spiller op til dans
Før i tiden var vi på skema
Dengang vi startede i august 2020, skud ud siri som hjalp med at motivere det første digt i olielampens skær under lind
Ideen var at der var et enkelt dogme:
det er toiletpoesi hvis det kan hænges op på væggen
Så kom en udengårds og smadrede dogme 1 da Hasim fik en toiletpoesi med henna på underarm
Poesi blev hængt op på væggen hver d. 1. i måneden, og man kunne indsende førhen hvis man ville have layout, og man fik sit navn med så folk vidste hvem der ejede ordene
Og så kom linus og smadrede tidsplanen og lavede piratpoesi, og skrev på skrivemaskine
Vi har lavet lidt udpluk, Linus og jeg, lokumslyrik er jo et køkkenprojekt men det er lidt sådan at dem der skriver mest også typisk er mest engagerede. Vi har dog haft en del bidragsydere, Måske er rækkefølgen kronologisk, det kan vi ikke huske,
Men så får I heller ikke mere, I må selv komme herind og læse med

2020 AUGUST

Morten freestylrapper, straight from the dome, til klokkelokke, til en klaverversiøn af det legendariske sample fra N.Y. State of Mind af Nas fra hans første album Illmatic fra 1994, tænk at være en 21-årig knægt (som ikke engang kunne flytte ind på Regensen, da han sikkert som

21-årig ikke ville have haft nok ECTS) og udgiver et så hjernedødt album. Mortens frie leg med ordene beskriver de folk, der bor på Lykkens gang, men som man jo gør i hiphoppen, husker han at understrege, at det selvfølgelig er ham selv, main man MC, der er chefen aka the man aka the boss aka the illest, illmatic static straight to your head like cross traffic. Sæt sangen på, imens du læser digtet (for husk, at hiphop også er poesi).

Linus om digtet Klokken tonser toner fra tårne. Hasim skrev et digt, hvori han brugte linjen "banker bas fra en baggård". Jeg synes det svingede for vildt, så jeg stjal rytmen og alliterationen og skrev et digt, som brugte "tonser toner fra tårne" i starten. Digtet endte med at handle om den vilkårlighed, med hvilken indre bys kirkeklokker falder ind og ud af takt. Jeg synes det gav anledning til en fin perspektivering til samfundets håndhævelse af tid.

2020 DECEMBER

Digital eternal, dette digt eksisterer kun indtil alle bogstaverne falder af og handler om at være anonym i en digital tid, vi snakkede fx til Regensrådsmøde om, at det til festerne kunne være rart at folk ikke tog for mange billeder, imens man var i brandert eller survival-mode klokken 06 om morgenen. Der stod engang følgende i digtet, som i digtets ånd er skrevet med bogstaver fra øl og sodavand: "DAGLIGT OG FOR EVIGT ER VI EKSPONEREDE OG ISCENESAT. KUN I POESIEN KAN VI FORBLIVE ANONYME". Det er også det smukke med lokumslyrik, at det er forgængeligt. For selv lommefilosofien på KUA vil blive overmalet når universitetet skal spare og derfor lejer bygningen ud til stenrige startups eller sådan noget. Er det ikke også noget med, at Regensen ejer biblioteksbygningen på fiolstræde? Vores eget bibliotek er ved at blive for trangt i eksamensperioderne, plus man kan ikke koncentrere sig, når folk sidder ude i gården og griner rigtig højt, de ved, hvem de er. Selv et grin er ej længere anonymt.

Linus om digtene Ø og Å. Jeg har i et års tid arbejdet fast på en digtsamling, som indeholder digte af en meget snæver struktur og tematik. Dog har det af og til været rart at prøve noget helt andet af, og af det fulgte dette digt om en ø og dens vulkanske fødsel. Det er et formdigt. Siden har jeg også skrevet et tilsvarende digt til ordet å.

2021 FEBRUAR

Dæmondigt og dæmondigt redux, Nikolaj satte et pentagram i stearinlys ud i sit værelse, vi sad rundt omkring det og drak trylledrik, dæmonen vågnede, og vi græd os selv i søvne, dæmonen har altid været her. Der har boet for mange mennesker på for kort tid på det værelse til, at det er et normalt værelse. Men så kom Axel derind og lagde 4 meter gange 4 meter jui jitsu-måtter ud og flækkede dæmonen midt over. Eller det troede vi. P.s. redux skal læses oppefra og ned.

2021 MAJ

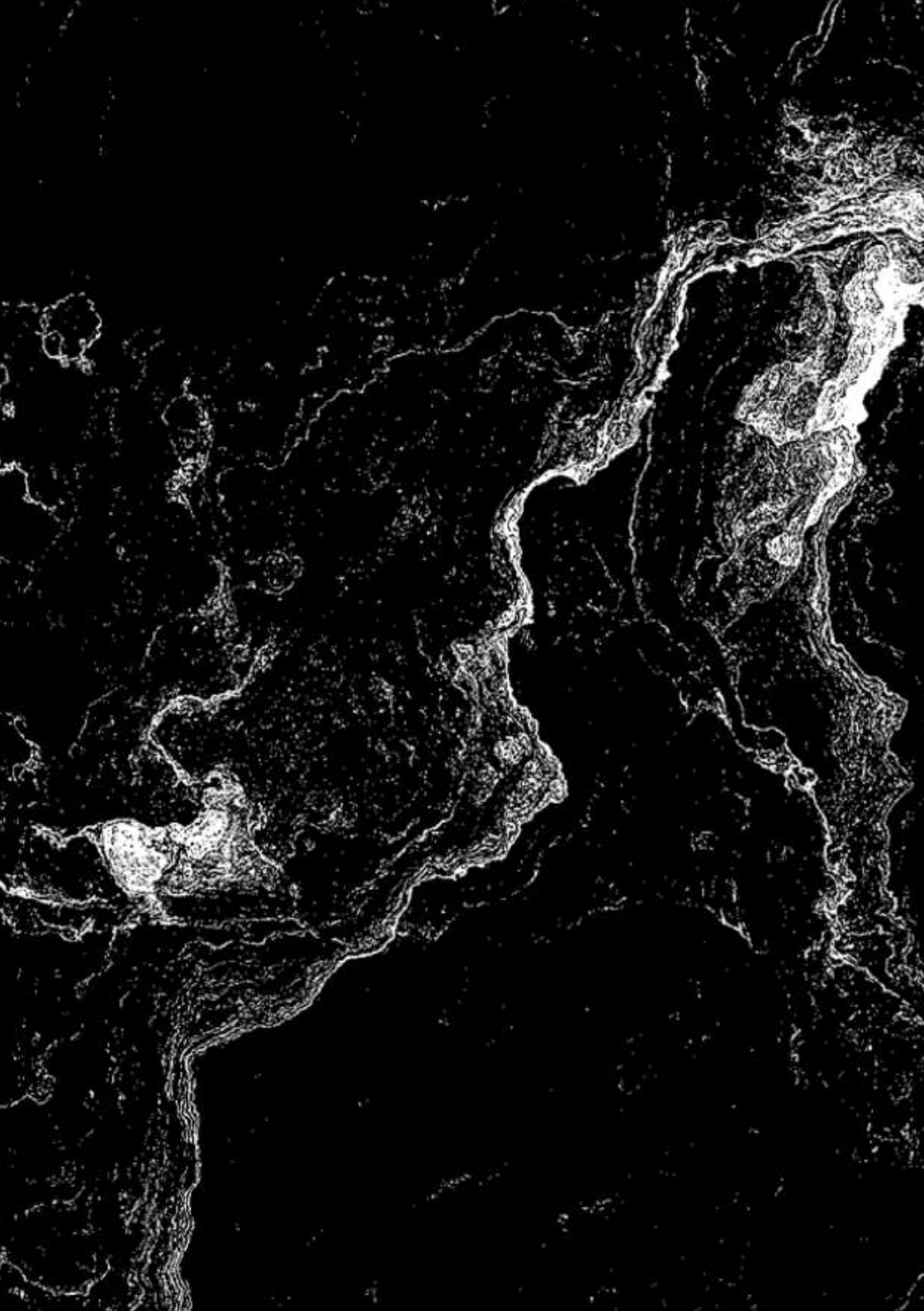
Axel har skrevet en masse haiku, som er et rigtig godt hverdagsblik ind i det daglige liv i 2021. Og så har vi layoutet det i Microsoft Word, så man kan også bruge det til andet end at skrive opgaver, så man kan få ECTS og vedblive med at bo på Regensen

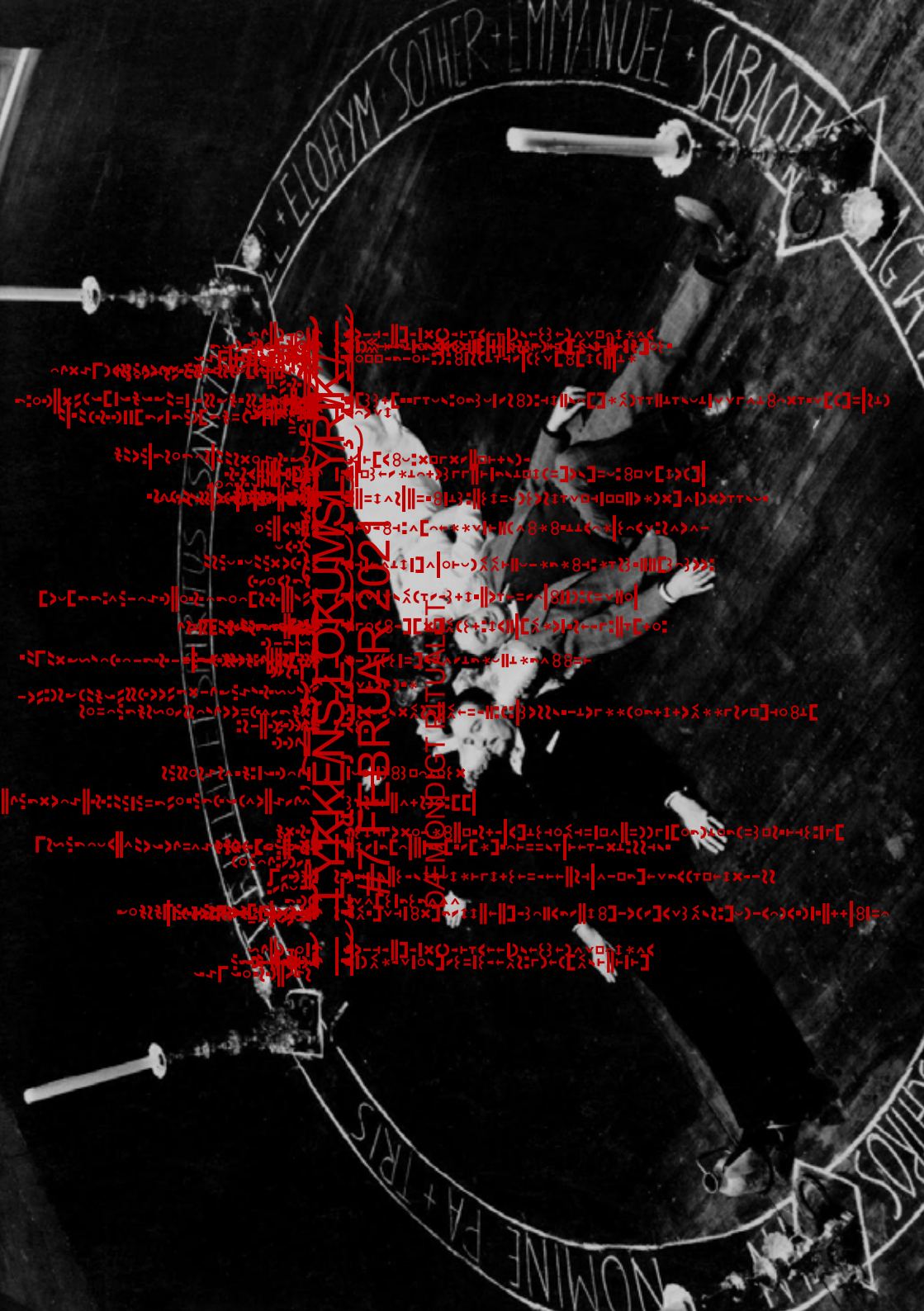
LYKKENS LOKUMSLYRIK

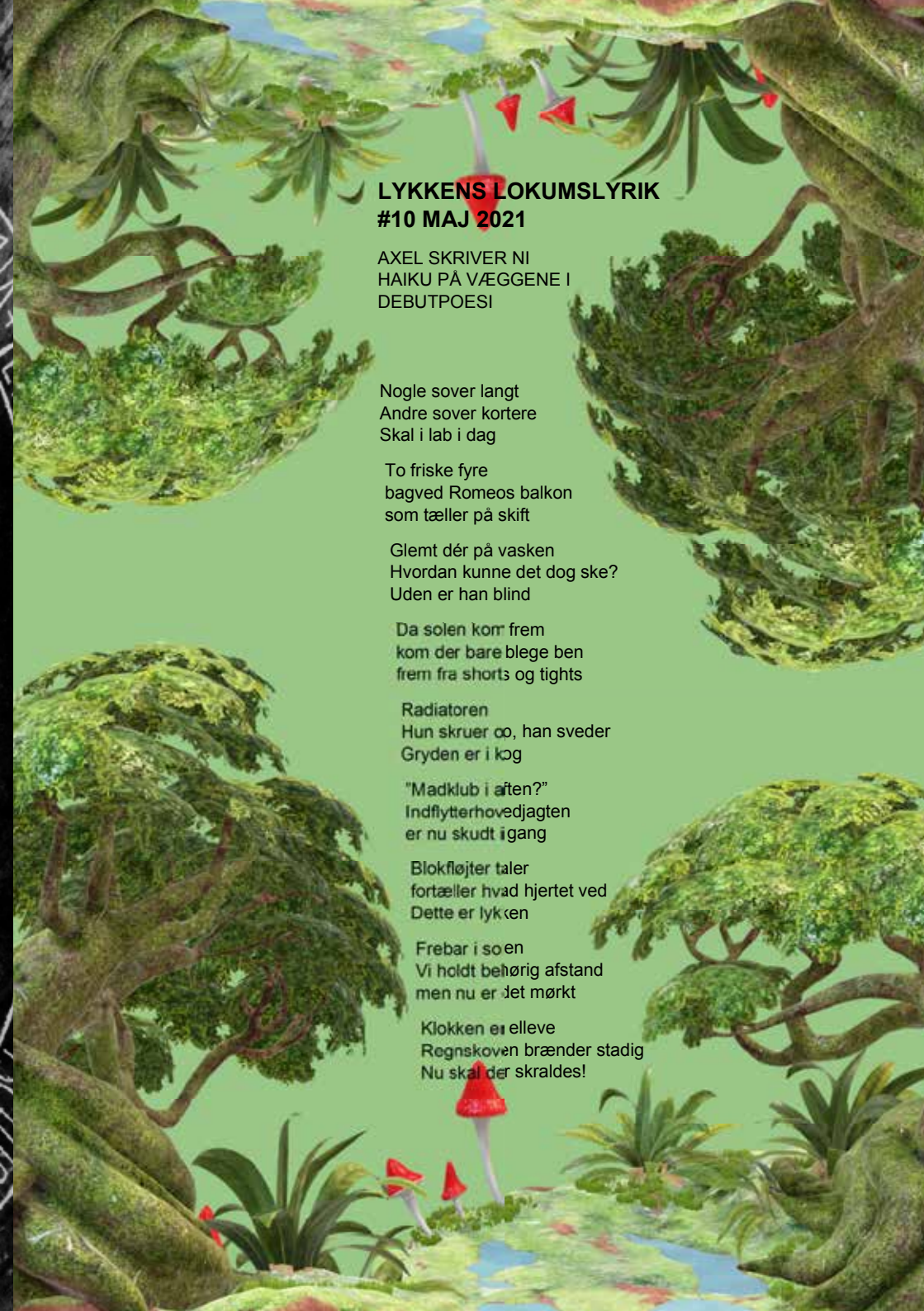
#7 FEBRUAR 2021

DÆMONDIGT

FULDMÅNENAT FÆLLES
666 LYKKEGÆNGERE
SAMLET PÅ VÆRELSE
FOR AT RITUALISERE
666 STEARINLYS I SYSTEM
I PENTAGRAM PÅ GULV
RØGSLØR FYLDER RUM
LYKKEGÆNGERE HOSTER
RUMMET STORSKÆLVER
DÆMON FØDES I RØGSLØR
SKRIGER SIN ANKOMST
SVOVLLUGT FYLDER LUNGER
LYKKEDÆMON OVERTAGER
666 LYKKEGÆNGERE TRØSTER
GODNAT UNDER DYNER
DERES MARERIDT GRÆDER

LYKKENS LOKUMSLYRIK #10 MAJ 2021

AXEL SKRIVER NI
HAIKU PÅ VÆGGENE I
DEBUTPOESI

Nogle sover langt
Andre sover kortere
Skal i lab i dag

To friske fyre
bagved Romeos balkon
som tæller på skift

Glemte dér på vasken
Hvordan kunne det dog ske?
Uden er han blind

Da solen kom frem
kom der bare blege ben
frem fra shorts og tights

Radiatoren
Hun skruer op, han sveder
Gryden er i kog

"Madklub i aften?"
Indflytterhovedjagten
er nu skudt igang

Blokløjter taler
fortæller hvad hjertet ved
Dette er lykken

Frebar i soen
Vi holdt behørig afstand
men nu er det mørkt

Klokken er elleve
Regnskoven brænder stadig
Nu skal der skraldes!

LYKKENS LOKUMSLYRIK

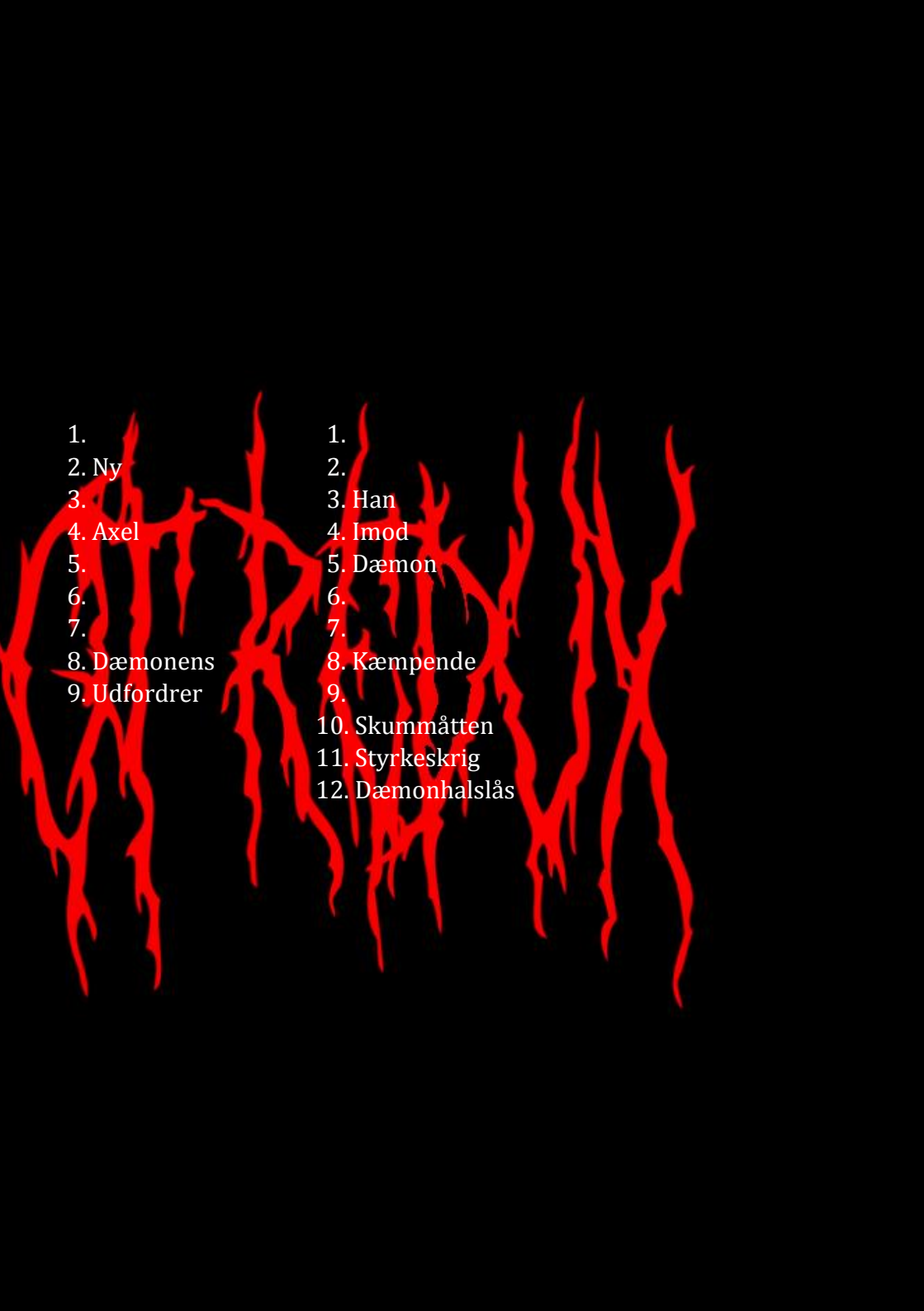
#7 FEBRUAR 2021

DÆMONDIGT REDUX

1. O
2. Se!
3. Dér
- 4.
5. Dæmon
- 6.
7. Iboende
8. Værelset
9. Mellemsal
- 10.

- 1.
2. De
3. Sad
- 4.
- 5.
6. Sammen
7. Lighter
- 8.
9. Pentagram
10. Stearinlys
11. Bekræftende
- 12.
13. Lykkedæmonens
- 14.
15. Tilstedeværelse

- 1.
- 2.
3. Uro
4. Onde
5. Ånder
6. Skræmt
7. Nikolaj
8. Forlader
9. Udflytter
- 10.
- 11.
12. Forbandelsen

-
- 1.
 2. Ny
 - 3.
 4. Axel
 - 5.
 - 6.
 - 7.
 8. Dæmonens
 9. Udfordrer

- 1.
- 2.
3. Han
4. Imod
5. Dæmon
- 6.
- 7.
8. Kæmpende
- 9.
10. Skummåttten
11. Styrkeskrig
12. Dæmonhalslås

111 bevingede år

Af Mikkel Hertz (2018-2022, Uglen) og
Troels Angelo (2019-2022, Uglen)

24. februar 2022 holdt Uglen sin 111-årsjubilæumsfest i Store Sal. Den opmærksomme regensianer vil måske undre sig over de 111 år, for er Uglen ikke fra 1910? Corona udsød det oprindelige jubilæum, og derfor fejrede vi egentlig Uglens 111+1-årsjubilæumsfest. Aftenen var et skønt mix af gamle røvhuller og nyudklækkede ugler, af sødmælksporcheret torsk og cigaretter med nelliker, fællessang om klaveret, limoncello og et svimlende dobbeltoptag i porten.

Men forude for enhver fest ligger festforberedelsen. I Uglen havde vi ikke et uglesanghæfte, hvilket der selvfølgelig måtte rettes op på. En lille redaktion gik derfor i gang med at skrive ud til døde ugler, gennemrode vores arkiv med næb og klør. Undersøgelsen af Uglens arkiv ledte til flere opdagelser: 1) Uglen havde før haft sanghæfter, ja op til flere, 2) Uglens ældre sange handlede næsten alle om at solde eller om at gramse på damer, men helst begge dele på en gang på en rødvinsglinsende og mandhaftig, storskrydende facon, der fik en til at tænke på kalkuner. Til trods for denne studentikose fernis, så fandt vi alligevel en del ældre jubilæumssange fra Uglens 10-, 20- og 40-årsjubilæer, hvor ugleri og skriftlig nerve gav dem en plads i det nye sanghæfte. I redaktionen valgte vi en strategi, der integrerede de nye sange i opdaterede eller lettere omskrevne versioner med nye melodier, fordi vores hæfte ikke skulle være en udstoppet ugle, men en levende sangfugl i mange år fremover. Med frygt for historieforvanskning blev sanghæftet tilføjet et samvittighedsfuldt noteapparat. Desuden fik vi levende ugler til at bidrage. Der findes blandt andet digte af Linus Wegge Hjalsted, sangbogsillustrationer af Thomas Adam Broholm, samt et selvkritisk, autoetnografisk studie af foreningen Uglen af antropolog Rebekka Fogh Schou.

Når man forbereder en jubilæumsfest som denne, hvor man ikke helt ved, hvem der dukker op, følger der en vis nervøsitet med. Har de gamle ugler lyst til at dukke op? Hvor mange kommer? Kan vi holde en fest på tværs af så mange generationer af ugler, eller ender de afdøde med at bebrejde de nulevende for at have fjernet et ritual "essentielt for Uglens identitet"? Da gæsterne ankom, forstod vi dog hurtigt, at dette ikke ville blive tilfældet, og selvom foreningen nu bestod af nye ansigter og nye tanker, så var atmosfæren i Store Sal den samme som altid. Purunge ugler nikkede genkendende til de ugler, der for nyligt var døde. Disse nydøde nikkede genkenden-

Baggrund: Historien om Skræps overgang til Uglen. Ved Uglefar Troels.

Som en ugle, der så småt er ved at være gammel i gårde, kan det være svært at komme uden om sværdet Skræp. Dette skraprelikvie er nok det eneste ikoniske ved deres forening. Selvom Skrap har forsøgt sig med andre relikvier, blandt andet en fisk ved navn Flemming, så er og bliver Skræp det definerende relikvie for Skraps selvforståelse.

Derfor er relikviet altid stramt bevogtet af skrapianere, og sværdet har ikke været ude af Skraps hænder i mands minde, hvilket selvfølgelig ikke siger det helt store på Regensen, hvor levetiden på max 5 år har det med at give en vis form for kollektiv demens. Glæden var derfor ekstraordinær, da jeg fik muligheden for at erhverve mig sværdet. En mørk oktoberaften kom undertegnede hjem til Gården. Jeg havde været til fest andetsteds, men som så ofte før indfandt en fornyet tørst sig på vej hjem, og da jeg fra Købmagergade hørte bassen pumpe ud fra Lille Sals vinduer, så jeg en oplagt mulighed for en kold øl og en svingom ud på de sene nattetimer. Da jeg kom op i Lille Sal, forsøgte jeg at tage kontakt til de 4 overlevende skrapianere, der befandt sig på floor. De havde fået, så hatten passede, og lignede nogle, der forsøgte at svede alkoholen ud, hvilket ingen vist havde fortalt dem, var umuligt. Jeg spurgte efter en kold fadøl, men dette var desværre ikke muligt. Blev i stedet henvist til noget gin og tonic ude i festkøkkenet. Tonicen var nem at spotte, men ginnen var ikke at finde nogen steder. Jeg spurgte et par fulde mennesker i køkkenet, men ingen vidste noget. Min jagt ledte mig ind i VPs, hvor jeg kiggede efter på bordene, men uden held. Helt tilfældigt faldt mit blik på klaveret, hvor Skræp minsandten lå. Jeg havde svært ved at tro mine egne øjne. Skræp plejede at være hårdt bevogtet af Skrap, men det virkede til, at de nyoptagede skrapianere troede, de kunne efterlade deres kære relikvie, mens de selv var nede og ryge smøger. Jeg droppede hurtigt min jagt på gin og stjal sværdet, løb ned ad trappen og over til Kasernen, uden nogen fra det beduggede selskab opdagede det.

Dagen efter var der tydelig forvirring i skraplejren, hvilket glædede mig. Hvem havde sværdet? Hvor var det blevet af? Først et par dage senere blev tyvens identitet kendt, måske fordi jeg havde talt over mig til en madklub eller sendt billeder af sværdet til døde og frustrerede skrapianere. Erhvervelsen af dette relikvie faldt perfekt sammen med Uglens jubilæum et par måneder senere og gav en perfekt mulighed for at få arrangeret aftenens underholdning i form af et skrapkor.

de til dem, der var døde i deres regenstid, og sådan blev det ved, til hele selskabet var forbundet på tværs af generationer. Et "Ugleparlament" var opstået, og folk følte sig hurtigt godt tilpas.

Tilbage til jubilæumsfesten. Stearinlysene sendte blafrende gule lys ud over uglerne, der halvnervøst gik rundt og hilste på hinanden med en velkomstdrink i den ene klo. Snart fik ærtesuppe med champagne dog beroliget nerverne. Aftenens underholdning bestod blandt andet af Skrap, der kom forbi med bobler og sangte til Uglen for at fejre os. På den festegnede "Det hammer hammer fedt" stillede skrapkoret op smukt akkompagneret af Bjarne Hård: "Vi er her til fest, / jeres Skrappe gæst / med sodavand og kage. / Please gi' vores sværd tilbage. / Her er vores hyldest. / Vi håber, den gør fyldest. / Tilløk med jubilæet, hip hurra." Derefter overrakte vi dem deres legetøjssværd tilbage og bød dem på noget af den "kontrakt-Cava", de var kommet med. Vi tilbød dem at blive, men til vores store overraskelse havde de andre planer for aftenen.

Festen gled videre ned med en lækker Tarte au Citron serveret med 4 liter limoncello, der efterhånden bidrog til en rimelig løssluppenhed. Sporadiske skåltaler, gamle uglefædre og -mødre, der nostalgisk kærtegnede ugleklokken eller bidrog med et historisk perspektiv til festen, portvinen sugede sig ind i dugene, synsfeltet skrumpede og blev en sløret dunstende tunnel af vin, cava og porter. De fuldeste stimlede sammen om klaveret og sang viser. Folk åbnede vinduerne for at ryge, og uglefar fik en lille alvorssnak med to af de inviterede gæster: David Oldcorn og David Hartel.

*"Et "Ugleparlament"
var opstået, og folk følte
sig hurtigt godt tilpas."*

Efter et vellykket og hurtigt opskænket overtalelsesforsøg i form af ½ flaske vin per David, blev der gjort arrangementer til at slæbe de to unghaner i porten for at gøre dem til ugler. Efter få stokkeslag fik vi uglerne løsrevet fra tærtbordet og fustagerne i Lille Sal, og vi begav os ned i porten med de to sagesløse foran os. Uglen optagelse indbefatter en oplæsning af en rituel tekst. Men da de to vordende ugler var henholdsvis fransk- og tysktalende, måtte der en nødtørftig oversættelse til. På trods af oversættelsesvanskelighederne (fx uglestokken = the owl cane? the owl stick?) lykkedes optagelsen efter alle forventninger. Efterfølgende detaljer om optaget, dets elegance og blændende ceremonielle karakter er overladt til læserens egen fantasi, dels for ikke at gøre nogen misundelige, dels for at skåne den kære læsers glas og tallerken mod en klirrende teske, eller for at den kære læser ikke pludselig skulle råbe REVY til for eksempel andre metropolejendes forskrækkelse.

Efter denne ekskurs bevægede uglerne sig igen til Store Sal. Sangen omkring klaveret lød mere og mere som en efterårsstorm, akkorderne var susende, og faldt

pludseligt som en stor gren, der knækkede af et træ. Uglernes artikulation og rytmiske sans var slebet tynd af alkoholen, og deres stemmer lød som våde, rustne tage, der var ved at løfte sig og flyve op over byen. Glasskår blev fejlet ind under en stol. En øldåse på tærtebordet dunkede ud i stød. Tærtefadene var tomme, men natten var sprød og fyldt og lige til at skære i. Floor åbnede på Lille Sal. Dj-Dråben (Signe Svennum) spillede op, og jubilæet var ved begyndelsen på enden.

Vi håber, at fremtiden vil skænke Uglen lignende smukke fjer. Regenslivet er kort. Uglens vingefang enormt.

Bevingede hilsener

Uglefar Troels Angelo og Uglefar emeritus Mikkel Roosevelt Hertz

Ønsker de en digital kopi af Uglens nye sanghæfte, så skriv til: roosevelthertz@gmail.com

Mange generationer samlet, efter optaget af David og David i Porten.
Foto: Siri Moerch Pedersen

Uglen til Lindefrokost. Foto: Ukendt fotograf

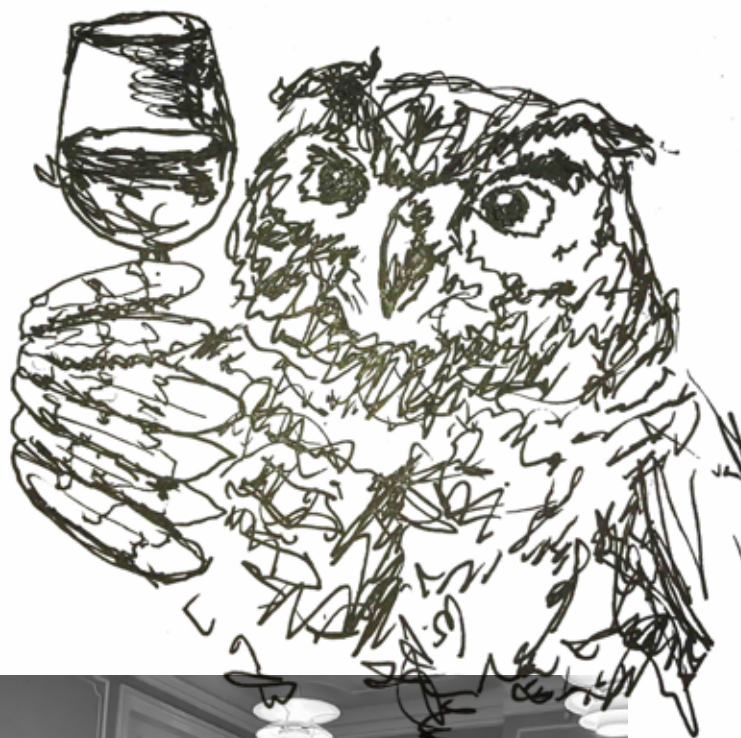

Foto: Signe Svennum

Admimiddag dagen derpå.
Foto: Oliver Ahlmann Sande

Love fra Pip

Regensens Længst-Kontinuerligt-Levende Forening :)

af Giulia Borello (2019-, Pip), Naja-Theresia Høegh (2020-, Pip)
og Andrias Nolsøe Jacobsen (2021-, Pip)

Alle fotos af Naja-Theresia Høegh

Nyt fra Lindens vogter(e)

af Eva Kroon Enevoldsen (2019-, Tilia)

Tilia er det latinske navn for lindetræ, eller, den første del af det i alt fald, og ligesom Frk. Lind i skrivende stund hastigt taber sine blade, så har foreningen Tilia, i en lyst til at forene sig udeleligt med træet selvfølgelig, lavet en ganske præcis imitation ved på samme vis at tabe (næsten) alle sine medlemmer i det sidste år. Som for Frk. Lind er mange af bladene faldet naturligt af i takt med sæsonernes skiften, mens andre blade er blevet plukket.

For dem ukendte med Tilias nuværende situation, har vi medlemstallet 1. Her bruges selvfølgelig det royale 'vi', da det af det faktum må være tydeligt, at der kun er en enkelt afsender tilbage på dette skriv! Kun et enkelt blad tilbage på et stolt og snart 100 år gammelt træ. Jeg er heldigvis et standhaftigt blad (læs: jeg er forsinket på min uddannelse) og hænger derfor heldigvis og endnu lidt længere, end hvad der ville være normalt for mere naturtro blade.

Det næste årshjul kommer til at vise, om Tilias rødder holder. Om 2022 blot bliver en smal årring før en genopblomstring, eller om dedikationen til efterligningen af Frk. Lind går så langt, at vi, som den originale Frk. Lind, må fældes, for så at genplantes en følgende sæson.

Tilia // Eva Kroon Enevoldsen

P.S. Hvis du er død tiliast og gerne vil høre nyt i tilfælde af, at vi ender med at imitere den første Frk. Lind og dermed bliver sendt i døden med et brag, så skriv til mig på 60884060.

Foto: Clara Winther

Hof

Af Rune Olsen (2020-, Hof), Mads Bundgaard Nørløv (2021, Hof),
William Theodor Lehn-Schiøler (2022, Hof)

Hof er øllet i vores haner og blodet i vores årer.

Hof er et friskt pust i den hypermoderne Regensgård, og i Hof bliver tingene sagt, som de er.

I Hof støttes der op om det nordatlantiske fællesskab, og der bliver sat pris på en velmagende middag.

Hof er et akademisk knudepunkt, og i Hof har man noget at byde på – inden for såvel som uden for de teglrøde mure.

Hof tror på teknologi, udvikling og kvalitet – i Hof er man ude på at bidrage til den virkelige verden: Hverdagen er travl og ambitionerne høje.

Hof er under udvikling, men tag ikke fejl: Vi er Hof – Vi vil atter hæve Gåræs gamle ry.

Foto: Oliver Ahlmann Sande

Shoeforståelse

Interview med Beate Le Maire Madsen (2017-2021, Shoe),
Katrine Mygind Bach (2018-2021, Shoe)
og Asger Frederik Græsholt (2018-, Shoe)

Transskriberet af Natasja Panik Ramlov Garne (2020-, Shoe)

Katrine og Asger befinder sig på Proletariatets køkken på Kasernen. Katrine sidder på en skammel, og Asger optager hende med sin smartphone. Katrine kigger direkte ind i kameraet, og følgende samtale finder sted:

Asger: "Ok, vi optager lige, vi optager nu."

K: "Okay. Og så nu?"

A: "Hvad har vi snakket om. Ja, hvad har vi snakket om?"

K: "Det er bare Asger og jeg, vi lige har snakket om, at øøhh... vi er fully supportive of the the Shoe Union (peger på sin højre fod). Som vi... som vi simpelthen har valgt at melde os ind i. Ikke fordi vi ikke elsker vores foreninger, which we do, men fordi vi bare ikke orker det her fucking system (engelsk udtale). Så derfor så, øh, så er vi bare, we in to this. Og vi gider ikke lave drama (engelsk udtale) ud af det, vi gider ikke, at det skal være en big deal, vi gider ikke købe ind på den ide om, at det er et kæmpe drama det her, for det er det ikke."

A: "Det er det ikke."

K: "Vi er bare nogle friends, der gerne vil være sammen."

A: "Ja, og opsøger vi folk for at fortælle om Shoe?"

K: "Nææ."

A: "Nej."

K: "Næ. Men hvis de spørger, så kan vi godt fortælle dem."

A: "Lad folket komme til os, ik'?"

K: "Præcis (kækt tonefald)."

A: "Bum."

K: "Bum."

A: "Vi har Katrine."

Katrine peger sin tommelfinger op og smiler.

Ovenstående optagelse bliver besvaret med en video af Beate, der er ude at gå, mens hun filmer sig selv iført et strikket halstørklæde og høretelefoner.

B: "Nå, men øhm. Det er godt at høre, at du er med comrade (engelsk udtale) Katrine. Det skal selvfølgelig heller ikke hedde sig, at Beate Madsen er en skobrækker, Så, jeg er med all the way."

Beate slår sig to gange på brystkassen og siger "Shoe", idet hun laver Shoes hemmelige håndtegn.

Redaktionel bemærkning: Foreningen Shoe blev skabt en sen nat i foråret 2021 i regensporten ved gafling. Det var meningen, at den gamle forening Sioux skulle genopstå. Men sådan ville skæbnen det ikke, og dermed blev Shoe født. Følgende er en transskribering af den besked, de gaflede regensianere sendte deres tidligere foreninger. Shoe er i indeværende semester blevet klokkeforening, hvorfor de per regenstradition nu alligevel er en forening.

Samtalen. Foto: Beate Le Maire Madsen

Slædehundenes manifest

Af Asta McNair, (2021-, PING og Slædehundenes Hævn),
Livia Prescha Jørgensen, (tidl. fremlejer, Slædehundenes Hævn) og
Bjarke Valentin, (2020-, PING og Slædehundenes Hævn)

Slædehunde, foren jer.
Bryd ud af jeres bur.
Bid den hånd, der fodrer jer!

Alt for længe har I været buret inde, bundet om træer og vilkårlige lygtepæle,
forenet i slægten, men splittet af onde tunger. Mens vinden rusker i øret, og sveden
drypper i pelsen...

Tiden er kommet, skålen er slikket (men bliver også fyldt op igen og igen), og
kødbenet er lagt i graven!

Aldrig har nattens tåge indhyllet jer så voldsomt i kampens raseri, men nu er det tid
til at rive mundkurven af, og gøre jeres navn.

Vi er ikke en forening, vi er en hvalp.
Vi er dem, I ikke vil se i øjnene

Vi er anti-establishment.

Vi er Slædehundenes Hævn!

Vuf, og p.s. Gamle kan sutte vores hundepatter med fråde om munden. Og fuck jer,
Konvencio. See you never.

Vi er spyddet, vi er konflikten og blodet.
Gården er fyldt med spøgelse.

Vi ser jer.

Gamle hunde, der trænger en hundegård. Vi ser jer.

Oliver Sande. Majsa. Olivia. Miriam. Finn. Jacob Strabo. Zacharias. Karen Q. Læg en lort i bålfadet, hvis I vil med.

Redaktionel bemærkning:

Slædehundenes Hævn er en metaforening skabt på Juntaens køkken i efteråret 2021.

Sorte huller set på Regensens tag

Af Albert Sneppen (2021-, Uglen)

Der går et rygte om, at et mystisk sort hul er blevet set fra taget af Regensen. Omend rygtet hidtil har været dækket af Scientific Reports, Politiken og Berlingske i sommeren 2021, er det først nu i Regensianersamfundets medlemsblad, vi kan præsentere definitive beviser og observationer af det sorte hul.

I korte træk er dette, hvad der blev set: en perfekt rund og meget sort cirkel, lidt nord for Orions bælte og lidt til venstre for Kasernen. Den er ikke bare sådan cirka rund – den er præcis, fuldstændig og komplet rund – mere rund i form end Platon turde drømme om. Den er heller ikke bare sort, den er bogstavelig talt fraværet af alle farver, fraværet af selve konceptet farve. Omkring denne sorte iris er et bøjet og forvrænget, næsten kalejdoskopisk billede af utallige stjerner, men også Rundetårn, Købmagergade, og visse dele af Store Sal kan ses rundt om det sorte huls kant. En anonym fysiker udtaler, at selvom det sorte hul er langt over vores hoveder, så kan vi se Regensen, fordi Jordens overflade lyser direkte op i kosmosset, men det lys bøjes rundt af det sorte huls tyngdekraft og kastes tilbage ned i vores øjne. Ja, hvis man faktisk kigger rigtigt tæt på kanten af det sorte hul, kan man se alle mulige detaljer af Gårdens liv. Lindens blomstring, en forvirret marimbaspiller, et tag med absolut ingen mennesker på. På kanten af det sorte hul kan man faktisk se et helt præcist satellitagtigt billede af hele Regensen.

"Fordi lysets hastighed er endeligt, tager det lyset lige en bitte tid at nå fra Regensen til de sorte huller og hjem igen", uddyber den anonyme fysiker.

Det betyder, at billedet af Regensen ikke helt præcist er live, men med en forsinkelse. Givet afstanden til og massen af det sorte hul, kan vi udregne, at lyset er en del år gammel. Ja, rent faktisk kommer lyset lige nu fra specifikt den dag du, ja du min læser, trådte ind på Regensen for allerførste gang. Så hvis du fremover befinder dig på Regensens tag, så kig gerne op og smil, og giv det nogle år, så smiler kosmosset tilbage.

PS: Regensianersamfundets medlemsblad vil gerne definitivt forsikre alle læsere om, at Regensen ikke er i fare. Det sorte hul over Kasernen er en yderst ufarlig nabo og skal blot ses som en lokal uendelighed i vores univers; et sted, hvor tiden selv går i stykker og er et lille spejl til Regensens skønne liv.

Indvigelse af denkmål til spidslønneren
i bjørnegrotten. Foto: Anne Holst Padkjær

Valdendorfs flagstand rænes af Gamlinge.
Foto. Line Aarup-Jensen

Regensianersamfundet er en forening for regensianere. Vi har medlemmer, der boede på Regensen i 1958, og vi har medlemmer, der bor på Regensen i dag.

Samfundets formål:

1. Fungere som støtte- og venneforening for Regensen og sikre og udvikle Regensen som kulturhistorisk bygningsværk og det regensielle studenterliv således, at fremtidige generationer af studerende kan få adgang til Regensen.
2. Fremme kendskab til og interessen for Regensen og det regensielle studenterliv.
 3. Synliggøre Regensens kulturelle, sociale, historiske og økonomiske betydning for samfundet.
 4. Bidrage til indsamling af kildemateriale, billeder og tilbehør vedr. Regensen og det regensielle studenterliv.
 5. Fremme udgivelse af artikler, skrifter og bøger om Regensen og det regensielle studenterliv.
 6. Samarbejde med andre foreninger, organisationer og enkeltpersoner med interesse for det københavnske studenterliv, Regensen og det regensielle studenterliv.
 7. Bidrage til et stærkt socialt fællesskab mellem medlemmerne for at understøtte engagementet i ovenstående formål.

Vi afholder flere arrangementer årligt:
Sommerudflugten, Regensens Business Network,
Efterårskoncert, Generalforsamling med middag i Store Sal

Kontingent

Mens du bor på Regensen, og i de tre første år efter, du er fraflyttet Regensen, koster det kun 50 kr. per år at være medlem af Regensianersamfundet. Husk at sende din nye adresse til samfundets kasserer: kasserer@regensianersamfundet.dk, når du flytter. Efter de tre første år, er den almindelige betaling årligt: 300 kr. Heraf er kr. 200 en gave. Den resterende del går bl.a. til udgivelse og udsendelse af medlemsbladet "Regensen" samt til foreningens drift.

Bestyrelsen

Bestyrelsen består af:

Mathias Esmann (formand), Stine Lassen (kasserer), Anders Ehlers,
Henrik Rønnow Due, Elna Søndergaard, Elize Dimare,
Maike Schäfer og Regensens siddende klokkere.

**Du kan melde dig ind på www.regensianersamfundet.dk
hvis du endnu ikke er medlem!**